

۱۷۱

موضوع این مازع در سوره ۵۶ سالک بوده

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
تاریخ ثبت کتاب ۱۳۹۴
شماره ثبت کتاب ۶۸۷۸
تاریخ ثبت کتاب ۱۳۹۴
شماره ثبت کتاب ۶۸۷۸

کتابخانه مجلس شورای ملی	
کتاب	شرح قصه و تفسیر
مؤلف	(خط)
چند	۱۷۱
آقای سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی	

کتابخانه	مجلس شورای اسلامی
تاریخ ثبت کتاب	۱۳۹۴
شماره ثبت کتاب	۶۸۷۸

۱
۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

خطی الهدای
کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۱۷۱

شرح قصيدة ابن الفارض رحمه الله
المسماة بتنظيم السلوك للعلامة سعيد الدين
الفرغانى رضى الله

المولود والوفاء

وفاة

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في كل شأن من شانه وعز سلطانه والسلوة
والسلام والكلان على سيدنا محمد وآله ولطيف اجيبين ومجته ومناجيبه
الى يوم الدين **الاصح** بان عوده الى كبريتك بنحو كوار عالم عارف محقق مدني شرف
الملك والمدين ابو حفص عمر بن علي السعدي الاكبر المعزى الاسلامي المصطفى
المعروف بابن الفارض رضى الله تعالى روجه ان كان اهل حق سبحانه يورده
وناظم قصيد تايته استمدت اشهرت بين الصوفية وغيرهم وهنقد ونجاة
بناس كاشف وايض دفين قصيد الزجاء علوم وحقايق معارف زباني از ذوق
خود واذيان كادان واكابر محققان روح الله سبحانه ارواحهم اجمعين جمع
كرد ودر نظمي باين قافيه دداورد كسى دى رايش از وي بدى بنوى وجزالت نصاحت
مباين وحسن ودرت معاني ميت نشده است وبيان منازل عشق وبحث ودر كى
مقامات توحيد ومعرفت ودر نظمي اجنبن علو وجلالت معاني وچند بن علو وجلالت
الغاطي بين روائى ودر عايت صنعتها بدع مثل تجنيس ورمي مع در عايت لطافت
وطراوت وعذوبت وحلاوت ميسودى كرا اهل هوى ولى مصدر ووقع
يشه تو اكبر وقللك القصيدة مبنية على في اعد العلم والعرفان مبنية على
نتائج الكشف والوجدان مشبه الى ما طلع الله سبحانه ناطقها على ووصل قدومه
اليه من حقايق التوحيد وحقايق التفريد والمجايد الفصيحة والكاشفات القدر
والمعاملات النفسية والمنازلات القلبية والمواصلات الروحية
فقله رضى دناظم درهما الحسنة وجمها احسنها غيرا رضى حتى فاعلى
المفلقين بمثلها في اعز نفس بالدامن معارف اشار الى ابا ذان من مرفقة
باحلى بيان حل عن فوض فارض ارا تا جال الحث في وصف حبه تجزى الله كل البرعنا ابن فارض

محمود صاب شرح ابن فارض روى اروي
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في كل شأن من شانه وعز سلطانه والسلوة
والسلام والكلان على سيدنا محمد وآله ولطيف اجيبين ومجته ومناجيبه
الى يوم الدين **الاصح** بان عوده الى كبريتك بنحو كوار عالم عارف محقق مدني شرف
الملك والمدين ابو حفص عمر بن علي السعدي الاكبر المعزى الاسلامي المصطفى
المعروف بابن الفارض رضى الله تعالى روجه ان كان اهل حق سبحانه يورده
وناظم قصيد تايته استمدت اشهرت بين الصوفية وغيرهم وهنقد ونجاة
بناس كاشف وايض دفين قصيد الزجاء علوم وحقايق معارف زباني از ذوق
خود واذيان كادان واكابر محققان روح الله سبحانه ارواحهم اجمعين جمع
كرد ودر نظمي باين قافيه دداورد كسى دى رايش از وي بدى بنوى وجزالت نصاحت
مباين وحسن ودرت معاني ميت نشده است وبيان منازل عشق وبحث ودر كى
مقامات توحيد ومعرفت ودر نظمي اجنبن علو وجلالت معاني وچند بن علو وجلالت
الغاطي بين روائى ودر عايت صنعتها بدع مثل تجنيس ورمي مع در عايت لطافت
وطراوت وعذوبت وحلاوت ميسودى كرا اهل هوى ولى مصدر ووقع
يشه تو اكبر وقللك القصيدة مبنية على في اعد العلم والعرفان مبنية على
نتائج الكشف والوجدان مشبه الى ما طلع الله سبحانه ناطقها على ووصل قدومه
اليه من حقايق التوحيد وحقايق التفريد والمجايد الفصيحة والكاشفات القدر
والمعاملات النفسية والمنازلات القلبية والمواصلات الروحية
فقله رضى دناظم درهما الحسنة وجمها احسنها غيرا رضى حتى فاعلى
المفلقين بمثلها في اعز نفس بالدامن معارف اشار الى ابا ذان من مرفقة
باحلى بيان حل عن فوض فارض ارا تا جال الحث في وصف حبه تجزى الله كل البرعنا ابن فارض

عزل

و بعض الناس يحب ما را و ينظرون في آيات من الفسدة نسبوا النظم رحمه الله
 الى آخره عن السبعة المطهرة و كان ذلك لسوء الفهم عند كثير من الناس و لا يحسن
 و آفته من الفهم السقيم و در حقيقت ميان شريف و عقل صافي از شواشي هو
 و كشف جميع مروج بفتح نون تاقية ليست و شيخناظم رحمه الله در شهر و سنة ثلاث
 و ستاير در ديار مصر من حيث من سماه بيوت و بعد از ان در شهر و سنة ثلاث
 و اربعين و ستاير حضرت عليا شيخناظم رحمه الله العالم الراجح و الطور الشافع اكل
 عصمه و افضل و هزم كهف الواصلين امام الورثة المحمدين مكي الاثر و حجة
 الله سبحانه و تعالى بين العباد و الله و الدين و ارباب علوم سيد المرسلين صلى الله عليه و آله
 ابو المصطفى محمد بن اسمعيل بن محمد بن يوسف بن علي القمي شوي رار و روح الله تعالى و روح
 از شام بديار مصر و افتاد بعد از ان كه در اراقيل و در سنة ثلاثين و ستاير هجوي
 بخريد و سياحت بديار مصر رسیده بود و شيخناظم رحمه الله در جوبة بود و در يك
 جامع جمع شدند لكن ملاقات مبسر نشد بلكه هم او و هم او در زندان بودند
 كه اجتماع حاصل شود و در ان روز ها شيخناظم رحمه الله رنجور شد و بجوار
 رحلت من سماه بيوت و شيخناظم رحمه الله احوال شيخناظم رحمه الله را رحمه الله
 از اصحاب خود كه با شيخناظم رحمه الله دوستي داشتند و از اصحاب شيخناظم رحمه الله كه سالها ملا
 صحبت او و ملازم شيخناظم رحمه الله صدر الدين رحمه الله بودند معلوم كرده بود
 و بعد از عود شيخناظم رحمه الله بديار مصر در سنة ثلاث و اربعين و ستاير
 جماعتي از فضلا و اكابر اهل ذوق و معتبرين ابن قصيد را هم در ديار مصر و هم
 در شام و هم بر حضرت شيخناظم رحمه الله صدر الدين رحمه الله خواندند و شرح مشكلا
 را شنيدند و فليق كرده و شيت الملك نكت و نو ايدش را ضبط كند و بخير رساند
 و همچو كس را از ان شنو تا كان اين معنى ميرشد مگر شيخناظم رحمه الله عالم عارف افكار المشايخ

سيد الله و الدين شيخناظم رحمه الله غاني راد و روح الله تعالى و روحه كرمه في من
 اسفند از ابن قصيد عن الرخصت عليا شيخناظم رحمه الله و رحمه الله ملازم بود
 و فهم منور و ذهن مطهر ان تباحث شريفه را ضبط كرد و بخير رسانيد و بتوفيق
 الهي و تائيد انساني برايش از اسرار و اشارات ابن قصيد عن الاخلاص بافتراست
 ان بشتافت و بعضي از ايج در ضبط و قيد آورده بود بر حضرت عليا شيخناظم رحمه الله
 الدين رحمه الله عرض كرد و بنظر ارفضاء او ملحوظ گشت و مشخص و پسند
 داشت و دعاء خيري بود و فضلي در بين باب مخط بارك اخبر بنوشت و در ان
 آن فضل ان كلمات بود و عن الله عز وجل عن حسن همامه في حق نفسه و حق من
 و فقه الله سبحانه و تعالى لا تنفع بما حرمه خير الجواهر انه جواد كبر اميد
 كه مطالعه كند كان ابن قصيد و ابن شرح نفيس من منشي ابن قصيد و محو
 ابن شرح و ابن صنيف را بن دعائي خيرا و كند الله عز وجل و ان الاجابة و
 الاحسان نا ايجا عن حضرت شيخناظم رحمه الله صدر الدين رحمه الله و شيخناظم رحمه الله
 رحمه الله مي كويد هر كس از حال و مقام خود در مزي بطريزي كفتند و هر يك
 مطلب و امر خود بقدري قايليت تو و استعدادت از ان در معارف حقيقي و
 عوارف يقيني مستحق و اندازه و اشارتي بالماضي عبادتي مستحق و بيان
 حال و لسان مقال هم راين كه عيار انشا شني و حسنك و احاد كل الى ذلك
 الجلال يفتين و چون بيان اسرار و علوم در دو قسم منقور و منظور تصور
 بود و مدح ان من الشعر لحما و غناء ان من البيان السحر بر قسم دوم منظور
 لاجرم شرح امام عالم و سيار عارفت فاضل العروف بابن الفارض المصري
 قدس الله تعالى و اعلى ذكره در بيان منازل عشق و محبت و ذكر مقامات
 توحيد و معرفت اين قسم دوم را انصيار كرد و در سواد ابن قصيد و شيخناظم رحمه الله

بأنه المشهد الذي لا يتركه وهو كما صيد ثور الدمشقي والغير فلا يتركه
الطعن أن الطب يشبه تلك الخاصة في الشراب والجلال يشبه الشراب في
الشراب والاشهاد كالسبي والمشهد كالسبي وهو على سبيلية ظهور الحب السبي
أي أن المنة تحسن به للوحد لكيف في إذا السبي فعل السبي دون الشارب
ولكن حال وجهه في قوله حلال لذاته وجوده في الخط الذي هو مرآة الخالق
الطعن الثاني وهو على الصانع وجوده في الخصال الذي هو مرآة الخالق الصانع
ووجوده في الخصال وجوده في الخصال الذي هو مرآة الخالق الصانع
بالحسن وقد سأل الحسن عن حلال لذاته سطر إلى دفع عتاس الذي هو قال
الحسن في الصانع في الخصال بعد ذلك دون الذات لو أنها وأصل وجه الذات
محل الحسن له فالفتح في ظرف محال الذي لا لازم كالسبي للشراب إذا
الحسن في ظرف العوب بطرف في شراب ليس في الكلام ما يجمع في ذلك لم
شبه الخصال بالشراب ألا يكون السبي الأمر وهو كسبي حتى إلى شانه أجهت عالمه
بأن الطب حلال شراب السكر من الشراب ولا يشبه أن السحاب الحكم على الشراب
ليس إلا باعتبار وصف السكر في فاضل على حكم حقيقته فان المراد من شراب
الشراب هو السكر على ما فسق في الحب وان كانا حلالا شرابا في الكلام على رآه
مكبر ظاهر من رآه بعد أن في كبريى است بعد رآه وحال كبريى
قوم في زمانه من بعد رآه وحال كبريى است بعد رآه وحال كبريى
هو كس كلامه في شراب كذا لذاته روحاني خاص أوصيت وأمر أن يلبس في كبريى

١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

لیکھو

[illegible]

[illegible][illegible]

بکلی

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

روزگار و بدبختی و فقر

[illegible]

تعمیم ناسکون منزه من العزایا صفت بذا الالجل واما سکن ملک من مثل بذر
 العقل وظهر العبد هم واثبت بها عالم لام حلت لا ظهور وکانت
 مثل شمس من سید وحران بودم کهرت عشوق در عالم ارواح
 ای که هنوز هم ظهوری بود عالم مثال و حسن با و حسن من اعلی من جلیب
 و ظهور صورتی من بود عالم ارواح و عالم امرا ان میگویند که هر دو
 و رمانی مختلف میان قایل کن و میان قبول و معان و اما بگویند ان
 عالم واقع بود من جلیب حکم او را در لود و ای که او را نماند
 من میگویند که چون حکم اعا قولت ایضا اذ اراد انی ان یقول که بگویند
 بواسطه عشق صفتی که اراده انوال برست و در عودت ارواح وجود
 عشق بکمال مطلق تمهید بر دای وجود مانی بود و بر و عالم ارواح من
 بر ادراک عالم نفسی بنوعی حاصل آمد خود از اشیای شریف و حیران با هم
 صفتی با وجود من خواهد بود که مانی عشق حاصل آمدی و از ظهور و غلبه
 شدی پس من از آنکه عاقل حسنی فلسفی و احکام بر او و در هر دو
 آتی که در من در آمدندی و مرا از عشق و عشوقی که در منی و ظهور
 کرد ایندندی منی که در این عالم از شراب عشق است و از این هم و حوت

مراتب برود کردیم و آن جماعت من طایفی شدند و در مراتب و اطوار منی ظهور
 بیک کردیم و از انجا که من منی سلطنت او بود عالم در جبهه انکار کرد من
 که ای در عالم امرو و ناگه من است و نای بود و در مرتبه حسن بر من
 بود و ساق من عشق حاصل گشته بود و امانت و سدا می کرد و وجود او بر
 که آمد و در این معنی است انما دس من عاقل و منی انی نور و نور الدین
 اراد ما صدارت کمال اعضا العظم و نالسا و ظهور منی عالم الخلق و کمال
 محتسب مثل معنی ظهوری و عالم الخلق احصا بر ما و سدا می توانا که ظهور
 سبج منی اسحق و حشایا او را منی بطرفه انی عالمها و لا ما کت انی صفت
 منی او اعضا و طریقی که منی و کثرت کثیرا فی عالم لام حلت لا ظهور و کمال
 و لا لفظا فی عالم الخلق بسود و سکر من صدمه مثل ظهوری و عالم
 و کمال انی صفت و در هر دو عالمی ظهور را معنی لا حصر منی و کمال
 فاقی الهوی عالم منی که ما را هدا من صفت و صفت منی و کمال
 که در این عشق من منی در عالم صفت و امرات و نای بود و در انجا معان
 من عشق من حاصل شده بود پس جمله انی صفت که حاصل بود در معنی و
 یا خبر شدند که منی که انکالات را ان او صا و با وجود کمال

[illegible]

۱۱

[illegible]

من موارث

کمال حاجت و دعا را بچشم اکنون بعلو چشم کن آنرا قیامشوق منور ارها
حجاب و هدر است منتهی نموده است از دوحی من و موحی قوله و ما طلب
فلی ملک آن را این دوستی قائم جدید و مکل من بودند پس آن
شکر سیرا که دعاء و حوائج این کلمات مذکور بود حضرت معشوق و کمال استدعا
او عابد بودند و حصول و ظهور این بزرگواران سرسبب اتحاد و مکل و ای و
قرن صدق و شایسته من بود و هر معنی ساسد ابر او و علامت صدق حق
مخت این کلمات است که میگویم بران عاقبت مراد در مراتب و دروب است
لا جرم حضرت معشوق نیز فرموده اند که نعم تا زید یکم مرا عود و انعام است
آن مختصی که داده اند و این ازین رجوع بان مقام نوحه که سفر کنیم کلمات بسیار
گفت ارشاد طالبان و معنی تمام عین و الحاحم محمد بن اسد ابط و او
ارشاد تمام تمام عالم ارها آن انعام و مصلحت و اراد آن اسد کفی است
که انگ من تا آن تمام معنی و اول در می سرشد آن که کجایه ان و معنی عباد
و اس آن روحی کل اهلی اندک کم تمام سبب و بخرج مراد را که اسما
ساکت شود در سلوک راه و فنا و تحقق آن و هم موجب مریدان و عود و عود
کودنی ارها سر و سلوک عبادت اندک نیست از آنکه آدمی رسیدا ظهور آن

[illegible]

گشت و نمود و در حق جزا و ثواب می آید هیچ فی احوالی و حال احوالی و حسه
 شیع هذا المقام من الاما حدها ذکر احوال و احوال لا یحکم الا کما یستدل به و لا یحکم
 احوال و طلب بها المصلحة من جملة ما یستدل به فی قوله علاج النقص معقول اذا
 اعمت الفکر و العی فیما یتم و اما اعمت فی نفسه فمندی و اعمت فی نفسه فمندی
 الفصل فی علاج عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 یوما لا یزید شیا سوا ما و قد یستدل به الی ان لا یزید فی نفسه فی نفسه
 و قد یزید الی ما یستدل به فی الفکر فی الفکر و الی کماله فی نفسه فی نفسه
 م و طلب بها فی عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 کسفی کما یستدل به من جملة ما یستدل به و اعمت فی نفسه فی نفسه
 میکنیم که کسفی که فکری و عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 بمحضت معنوی و هم حضرت اوست که و افر براد لایست که و اما فی احوال
 توفیق من جملة ما یستدل به و اعمت فی نفسه فی نفسه
 ارشاد و مکمل و عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 من جملة ما یستدل به و اعمت فی نفسه فی نفسه
 در عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه

در عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 شریعت و در عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 آن راه داد و عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 و نمود و لایست که و اعمت فی نفسه فی نفسه
 و کما یستدل به ان که و عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 احوال و عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 در عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 ان و عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 صادر شد که و عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 بالصفات که و عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 م و عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 نمود که و عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 بالصفات که و عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه
 عی فی انما ذالی من کماله کسفی الفکر فی نفسه فی نفسه

ثم من دلالة وحاطة غير شريفة بقوله كل لها قلى مرادك معطفا لصاد
 من ليس ما مطلقا من ليس كذا راجع ذات معنوق وطلب او ايا
 دوست من مراد و خوش آمد عرض خودت را در حالى كه دهنده يا شى
 نشان خود ديت و مان معنوق و سنج كه مظهر كم و صورت بدانست
 و اين بك مراد و نون هم معاد دانند كه از نفس جدا در باشد كه معنوق و
 مواعد او ان ساكن و آرايمده باشد و اخل و اخليل يعنى و اصاد اصل
 اصاد و ارا يعنى حكم اول مقام تو ايت كه عيسى ساكنه يا اصاد اصاد
 يا نلسكى دحيح ارمواه طسوسه مفرقت و شرفعت و سلوك ان
 راه و ارا كودالى دليل مرشدى در اين راه الكاسي ياند كه بان اكناف
 مران حامل شود كه عيسى صاحب بصيرت مرشد طلب كنند و تمام كار خود
 در جمع احوال افعال بدت ما او را بطريق نوم حواه عايدان
 را مقام بنده ارادت خواسته و امنائى اجمع تمام آنت كه قلمه كن
 مرادات و هو اياى بعض خود را در مراد و حكم او مستهلك كوداند
 باج و معصقائى علم خود كمال و استعداد او دروى تمام بصرف كنند
 و او را عنايم دكر بنده مراد من نرساند و نوا و عوف و اطمئنانى كه تمام

در مثل ساكنه بد بنده مرادك باين بر كه خطوط و مرادات ارجح معنوق
 السه معنوق او را يا خود آشتا كوداند و بخود رساند بر كز ساكنه يكلى
 مراد مرادات خود يكويده اس با هم نعم الله در اين كه بيت جمع فرموده
 است بيان اول و آخر مقام توبه و در بيت آمده ارشاد كرده است
 ه امد احوال اصل و بعد است بعسل و لوزنه و هو نور
 نام است و نور مطهنة و الطيف بالاعمال ۵۵ اكل و اكليل و
 اعداد السليم و الطاعة و اوع من بيان كفته سلوك الى حضرة المحبوب
 و و صور الى ضارب المظنوب شيع الى بيان ارشاد الطالب و خافيه
 كل بها على مرادك اقرار مرادك اقرار و اعطى العتار و اولا اى و عا اهللى
 لطيف المحبوب مرادك و حال كوك مطهنة معطفا مرادك و مرادك عا
 و در لوك عليها سا و اعداد راص بعض مطهنة بالمحبوبه ساكنه ايا لا الى طر
 و نوا احوال توب الى المحبوب اعدم ان خلاص في طاعتها ثم ابره بالزهد في الطوب
 ناسا و با ثبات عليه نالت بقوله م و اصل طه من طوطك اسم من
 و امد بعدد كك صفت من و خالى شوارعه با سدا بس خودت و با
 و مرادى منى خودت و با ثباتش در ان كليله و مير كن بر كز خطوط

[illegible][illegible]

بادات

20

میکنی

مستحقان و صفایان علی بن ابی طالب مستحقان فی عین الحق و قال بعضهم
 انما نزل به روح من الله من شئ اخره عن رجع من غیره یعنی اصح اصطلاحی
 الانباء و الاصلان المخصوص و الدلیل ای سوره فاطر که بافتنک فی
 الی المعبود و اربابا یا لغار و المصور و انهم هم من کل ما لم یکن و انهم
 علی هذا البصر لا یصل الی حال کو تک مجتبی اما جنت و عکسها جهنم
 من انبأ به رجل فاشیع و خافیه من ذل عم امره یعنی النبیه فقال من
 من قرب و استحق احب غذا اسم من ساق احتیاج من قدس من
 ما کرده از مرد که وصل و طایفه که در دعوت پیغمبر را به خود
 او ظاهر و در یاس از آنکه گوی فردا و هم دامن باز دهد و اجتهاد
 محسنی که انگاه در خود نام سال لا جایه بکون بالقول و العقل و ان
 لا یکون الا بالفعل بکون احسن من الاجابة یعنی عقلت انما تفسد راه
 کنارت ها که در حدیث آمده است که الدنيا منظره فاعلموا و ان
 معروفا که مقدر و مسکن جسدی جسد الی الله بر معکم است و طریقه و در
 راست در سرشت و ان نذر اهرامی سقیم و خطوات بنا در حق راه
 رویانها نیست پس بر کسی که در غیر متابعت شریعت عرفی و در حقیق

ساق

باشد

باشد در هر طریق اسلام مستقیم واقع شده و عاقبت کسی که در هر حاکم
 دقت داشته عاقل و سرگردانی خواهد بود و ازین سلسل حقوق بر حذر رود
 در حاکم مستقیم رجوع کند در بعضی عیضه راه بروی مرد مکر کرده و هر
 درین طرف حقوق متابعت سوا فی نفس و طیب ثنات و لذات و بدو
 در رجوع راه بروی را در تریات نفس سکوی دیگر بس از یک یک عادت و هوای
 نفس راه رجوع برود را شود و در بعضی سلسله است و رسول صلی الله علیه و آله
 بکم امر و اتبعونی رجوع ثانی و دعوات پیغمبر و الله لرسول اذا حکمکم ما حکمکم
 را بکوشش دل بسن و عقل اجابت کن با و در دولت از علی بن ابی طالب حکم الله
 میراث کردی و زنده صنی شوی و حق تعالی امانت دل او و سنان نفس
 او و نهوات او جان کرد و خودی خویش مثالی امور او شود و بگذارد
 که هیچ شهنش و حکم احراری و کثرت نفسا که دل او گردد و ضایع شود
 و اطو ان الله یحیی من یأمرو و یمیت من یرس و انکم لکنفسکم را مروز و نوزاد
 حکم فی داعیه نصب امام که در نفس تو رسد آنکه مانی که من با در حق نیست
 از هر چه و داند و شور است و به و و اما کان من سما السیف ماضی
 و الوقت ماضی قال و کن صار ما الیک و د و عدا من عدا و عود عود

موقوف

لا فاعله

رجع والاعماله والاعماله يقول الدعاء وقيل لما جاء يكون الفعل والقول
والاعماله لا يكون اليا ليعمل فيكون افعالهم من سباق الالهيات والاعماله
لما احدثه والاعماله قوله سرية ومعه معلقا لا او اولى وسبق في
الى الاعمال واكثر في الله تعالى كما هو باطنك واحسن على السوء في القول
معا السوء في الاعماله مذهب سائر عن الموانع والاعماله وعطف عليها
باعتقادهم وكما صار الوقت فاعلمت في سبقي اياك على افعالك
واساس سرية محقق في افعالي ما هو كما هو في افعالي من بعض الاعمال
اكثر من غيره وراشلا في ذلك كوشي كرم من افعالي من بعض الاعمال
من سبقي است من بعض الاعمال ما سبقت كمال كشي افعالي مستقبل
وغيره سكره اند ودر ان حال افعالي كشي ما سبقت افعالي وارضات
جدا يكتسبه وان يجوز في ما سبقت افعالي من حيث اورا سبقت كروا
وكلمه اندك الوقت سبقت كشي وسلطت خود تمام كشي يكتسبه وندوا
يكتسبه وضاكنه سبقت كشي كماله اما سبقت كشي كشي كشي كشي
وغيره سبقت كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي
جدا يكتسبه وضاكنه سبقت كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي

انتهى

اشبه كما هو كروا تم وضاكنه كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي
كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي
اكثر من غيره وراشلا في ذلك كوشي كرم من افعالي من بعض الاعمال
من سبقي است من بعض الاعمال ما سبقت كمال كشي افعالي مستقبل
وغيره سكره اند ودر ان حال افعالي كشي ما سبقت افعالي وارضات
جدا يكتسبه وان يجوز في ما سبقت افعالي من حيث اورا سبقت كروا
وكلمه اندك الوقت سبقت كشي وسلطت خود تمام كشي يكتسبه وندوا
يكتسبه وضاكنه سبقت كشي كماله اما سبقت كشي كشي كشي كشي
وغيره سبقت كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي
جدا يكتسبه وضاكنه سبقت كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي كشي

ماضيت

لا وجود تحت نفس كل جاذب له وتمام زبد وتمامه على تمام محقق
 تواند شد و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت
 من سوابق زبدا وكونه ركنين بحد وتمام اداي ولى اتفاق
 باه واصلت ودمك اكي اداي ولى اتفاقا موجب بغير حفظ
 حسن شود و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت
 اقامه بقوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت ودرين مقام موقوف
 النفس و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت
 قصدت في واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال
 بالاعمال الصالحة التي يركبها النفس بالاعمال الصالحة و **فصل**
 ان لا يلقى الله تعالى و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت
 داني مقوم من افعال المركبة و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت
 بقوله و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال
 الوعود لا يلقى الله تعالى و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت
 في نفسه لانه اذا ترك فعله لا يلقى الله تعالى و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال
 تركه و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال

الزوائد الى الاضداد و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت
 الاضداد و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال
 اهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت
 لم يكن باركا لعل و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال
 سده و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال
 الملوك و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال
 من كان له ملك من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت
 له تمام افعال من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت
 و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال
 انه افعال باوجوب و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال
 والوقوف مع الخط و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال
 للحيوة و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال
 بليسان و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال
 في كل عمل من افعال المركبة و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال مركبة في قدرت واهلن هاهن من افعال
 من نفسه انما راي بسبب هذا العمل من افعال المركبة و **فصل** في قوله واهلن هاهن من افعال

و کمال غلبه علی الجوی و سونصد من شواس الیها و السعة و بطن الشواب
 بعد الملت و اهل الجوی و کل ما جلت لها و اهل کینه کفله من عونه
 افتقار که من فصل طال بدو که ای لام من فصل ضروری من کینه افتقار
 من لا طال و کشف من طال المرومی تدا البیت که تبا جواب عن اخره من
 و هو فصل العز علی العنی بان العز لما کلف من عونه طاهره العز
 الی الخاضع من عونه الریح یا اهلها من عونه الجوی ثم قال ام و عاده فی
 العمل و الحال و ای من طوادی دعا و عونه طاهره من عونه
 و در نا هر صنفی و عاده که سوا کشف و کوی موفت و سوا عیامات سلوک
 حواله و رسته سوا طاهره و سوا دعا و عاده که صدقات ان و عونه طاهره
 مردم است ارادت کیت جاها العوادی مع عاده من قوام دفع من
 فلان عاده فلان علی طاهره و سوا عوادی اندر ای طوادی معنی
 حواله که یاد را سوا سلوک و مرور مقامات سبیل تا کمال افت و عونه
 و سوا من عونه اصل عام طاهره یاد و طوادی ان المین شودی
 احوال و وارذات که از عیاضات هر مقام دفعی طوادی می کرد
 عیاضات عالم ملکوت بر وی خبر تا کشف می شود من بطریق اسرار و ان

اکا من یاید و سوا و صلی که ارشاه و مشرت من عاده طاهره
 کما است در حرکتی که در عاده که ان حال و و و و کشف سوا و سوا
 سوا و در اسبقا و فصل ان خط و سوا و سوا و سوا و سوا
 بطریق کشف و کوی و سوا و سوا که یاد و سوا و سوا و سوا
 اخبارات شایع با از احوال و سوا و سوا که سوا و سوا
 سوا و سوا که کشف و کوی و اخبار را از دانش نوی می شود و یکی
 خود را با ان شغل می کند و عونه از زمان نوی می رسد و آن عونه
 عظیم و سوا جواب برید سوا که سوا و و ای بندار که در عونه
 با احوال و مقامات مرامات صدق تمامی می کند و سوا و سوا
 عاده شود و کاه که در عین آن صدق من سوا و سوا و سوا
 ارادت خط جابج که او را در ان حاصل است که مردم او را سوا که
 صاحب مقام و عارف تمام شود و با ان سلسله مردم و محترم دارند
 سوا و سوا که و سوا و سوا و سوا و سوا و سوا و سوا
 تا که بر خود را با ان عاده کشف و کوی و سوا و سوا و سوا
 صحن خطی می افکند از عاده حواله در عیاضات عام هر عونه

معنی

ست

فان كنت جاه مصافى منس ارضى في هواي اوست زيرا كنه
 كدوم من حروف جالت ورسواي من رسل فصحوا وبلغنا الى راي اظهار
 ومارجود حاموي اختيار كند وعات ترضي معشدين وراي جيه چاه ياشد
 مرد خلق وراي جيه معشدين هر معشدين ارضوا باي ارضي صفاف ومانند
 وهر يك باي معشدين ارضوا باي جيه مني مرد او بنده جاست مده الله
 سمي اندك عايد معشدين ارضوا باي جيه مني وكنار وبنده هر حق
 وطلب اوباشد ما ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 وكنك وبعيت من معشدين ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 همتا ساواه ذي الرضا العادل والمكمل العبد من ارضي ارضي ارضي ارضي
 اصلا من قول ومانند الى قول وفي الحق العبد من ارضي ارضي ارضي ارضي
 من المعالي الموحدة فيك فاست الى ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 فاستر منه واذ كان كذلك فالعبد من ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 من وجهين احدهما ان كل معشدين منور صاحبها يلهي ارضي ارضي ارضي ارضي
 عزة واداسه في روضه محاور الله وهدا معلوم بالحق وناظرها
 الى المعالي الاسبق مع صاحبها الا اذا انقضت بروضه وسره وكنو

منور

منور

مرو في دار وعلامة ذلك ان اسلمت عليها السعيرها وجرها وودعها
 سبعا ولا تكل السعيرها الا اذا روت الى الصدر وهو اهل وحشي العبد الذي
 من العبد في تصور هذا بالشكال صايد معشدين ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 مع دار النكاح واذ كان ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 النكاح من ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 في الحق من ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 الحق جاه سكر ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 وسمو ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 سكر ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 ورضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 نكاح ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 لا ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 الحق ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 بلجو وستر عوار ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي
 من ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي ارضي

اندک تر است پس پس سبب یکی چشم باش و سبب دیگر یکی گوش داشتن و نگاه داشتن
 و یکی زبان شنیدن و یکی چه بخت نعمت از او مانده برین سبب است
 معانی و حضرت عالی بی غرض با فغانی است و راضی و مدارک متعدد
 و مختلف است چون سنائی و دیوانه و کولت و عمر آق و هر موی و
 مدکی راضی و آبی و آبی مخصوص چون چشم و گوشت و زبان و حیران
 و هر یک از ادراکات معنی چون بین و شنیدن و احساس این
 و مدارک است هر یک از خصوص چون برسان و سمع و طعم و معقولات
 و مانند این و برین سبب با فغانی است و ادونوخ و ادراکات یکی جزء و آن
 جزء است پس این موی و مدارک مدک و گوش سبب بود حصول و حیران
 این مدارک است و دوم ادراکات کلی که مدارک صورت نعمت و طعم و حیران
 که مشا و مهندسان موی مدک و طعم کلمات است و معانی و حیران و برسان و
 مادام که نفس در خطوط و احوال و اطفا و شنوات و لذات جسمی و
 واهی معنی است او در دنیا که م حیران و طعم و حیران و طعم و حیران و
 حیران و در دنیا که م حیران و طعم و حیران و طعم و حیران و طعم و حیران
 و هر موی و مدکی است هر یک از مدارک که موی مخصوص است و این

را که محصل استفا حقی از حفظ معنا و نقلی از لغات حسی و واهی باشد اما
 در کتاب دلتا اما در کتاب آخرت چه علامت و لذات است پس معلوم است که
 تا او حری خواهد می ارسله او اقرار کن چه آنکس بنور اول مرتبه رسیده
 باشد ارشاد که او و مجاری معانی است بعد معنی جمیع الفاظ العبادات رسیده
 باشد و دوم آنکه معنی است علم و لذات حسی او وی بود و چون شب
 و نیت لذت و شبنون حسی در نفس می می کشد و شکر اعتبار کند
 دمی و باقی و با پادشاه میزند و لذت می خوروی و با نای دمار پادشاه است
 تمام استغاثی لذات حسی در نفس می می کشد که لذات حسی می کشد و می کشد
 و وصول طهارت حسی که در استیفا کند معصوم شود و او چنانکه می کشد
 نده معنی و شنوات و لذات او باشد و حکم هر دو دعای واری است که
 گفت صفات الایمان و صفات النفوس چه معنی لغز مغرور و صولت می کشد
 کلیت و هفت نفس و این بر لغای حسی او حقی می شود و او است و تمام
 ارشاد و بالای تمام مرتبت چه بنور باشد که در مقام بلوس باشد و مرتبه
 حقی را و صولت مرتبه ممکن شد و حسی ارشاد است پس کسی که حسی است و مرتبه
 ارشاد را چگونه لائق باشد هم و دین ماعدا و اعد تنگ می کشد

این جمله را در کتاب دلتا
 در کتاب آخرت چه علامت و لذات است
 پس معلوم است که تا او حری خواهد می

و عد متناها حسی چندین مرتبه نگذار حضرت معشوق را و در کتاب
 از این پس حری خود است ولی از متناها حضرت معشوق است و بنا
 بر این پس حری خود را سوار برین سلاخی که خود را با آن سوس ماعدا
 ای موانع و اعد تنگ ای موانع و انوک و العزیز بولن حسی و بی حسی
 لا نظیرا قبل لم مار فعلی المعون الابداء الحکما لضم ما اسررت الی سلاخ
 معنی حوی و السی که درین ماه اوسان معنی انحصار معنی ماعدا خود و از
 صدق تمام حضرت کل موصوف می بد بود که بر اداسا سلوک طالی ماسوفی تا
 فرق عادی که از متناها کشی و شایده روی ماعدا معنی که این معنی است
 مجبور و معنی موانع و انوک و العزیز بولن حسی و بی حسی که ماکر که معنی
 که سیم کثرت و مود و معانی و نهاد و معنی حوی و طالی و طالی و طالی
 و عبادت او را با حقیقت مجبور که بود و الطالق علی العبد و الاطلاق
 حودت و اصل همه کلمات و مقدمات و نور و دس و مراعات است و سبب
 و ملاست و او از نفس این جهت دمی این حضرت است که حقیقت
 علم مشابست و ملاست و چون ظاهر است ماکر که معنی موانع
 را از دهن خود که اند و سوار بر اداسا ماعدا و مانی بر انسان را از

مشغول گشتن درین جهت می بیند که بعضی احوال موقوف بر کارهای ماضی است که به غیر
 ذات مطلوب و بعضی اند شعور را بد در اظهار خاصیت و نمی کشد و خوا
 که بر آن ساقی ما بعد از حضرت بگویند مشغول گشتن بر امور و سواد بد کند
 و او را کسبست و شغلی عظیم شمر و استوار کند و اندر او پناه حفظ می آید که
 شیخ و فرزند توأم زیرا که سلاح و حصن بود و در جهاد و جری و در شمر
 کی حقیقت دل که صورت و حدت اعتدالی است و دوم شرفت با حکما که
 حافظ و مرآت عدالت حضرت کمال است و سوم حفظ و رعایت و رعایت
 منت که در سل توأم و لو اسط حد و احوال و حسن بجای تو این هم سوم
 حصن و سلاحی است و حسن اصلاح و احکام آسمان را بنا و از تو خوار
 زبانی و حکم سلطنت سار مصری حوالی ما بد که در فی مست با بود در حال
 بعضی اصحاب فکر آن دو تیم اول سطون بود ما بعضی راه ما بد و فکر خدمت
 فول ما بد با به بعضی در حفظ و نظر رعایت می تواند بگوید در کار
 من سزیم که بجای ساحتی حکم و از سد کمال حفظ ساد و حفظ بر اسط
 و حکم بر ورز می بر آید احوال نفس و لو اوست و او اطمینان و غیر آن و حق تعالی
 امانت نفس و مکر یا ای او واقعه حکایت از بر سلی و ثروت و منقش بر ساق

و شرف

این مدت آمده پس نظر رعایت من بر این ترم حصن و سلاح است و این
 او و مکتب من التی کین اسکر سکون و محلات و مکر یا ای نفس بطریق حکایت
 از خود باور سیکم نسو و الله تعالی و حق و اندر کار و اینک السوال
 ما ای نفس ما لو صف اسمی که سحر و صفات با کار ظالی عدو و لدا
 و الوصف بطریق لای لاراده و انا لعن العبد و انا لعن العبد و انا لعن العبد
 لها و بهب العبد و الله الساس سولای دین و اسرار شرف و اسکر و اندر
 نسک ما و زبانه من عده و عدو و عدا و زبانه و الوصف و عدو و الوصف
 و بعد از الحجب و و من بها للنفس و من سحر انا و سحر و من سحر انا و سحر
 و عدو و انا و سحر و من سحر انا و سحر و من سحر انا و سحر و من سحر انا و سحر
 و کما و قد عرفت لا تنها من قلل اعداء الحجب و کل عطا حتما بعدد مال که عطا
 من لا حوالی السعد و العلو و المور و و و العاد و ان الکرام و لایها و
 ان کا سب عطا ما دند بانه کشتا عطا عطا و العسل مع طر بر ما سوز
 عدو و الحجب و لایها و عدو و عدو و عدو و عدو و عدو و عدو و عدو و عدو
 و العاد و حتما ما حصن و لایها و کفر و الحجب و او لایها و اسیر و لایها
 ما قال کما که حال اسانفا العلق لم العسلی کاست قبل لایها و سلی طعنا

او بعضی که است مطبقی پس سرجه بعضی می رود نشانی بر ماست کشیده هر که
 توان اوی مردم در طلب لذات و استیفا خطوط مصالح او عصبان می
 ورزند درجا و در بعضی اهل انار که است محو ما و سنان شریع
 شروع میگردم و مرا بر ترک آن ماست میگردان اگر من عصبان می شودم
 و خطوط و لذات را و من میگردم او در آن منع مطبق می شود و مرا
 بطلب او نی عصبان می شود بداند که من را است حال بر صفت
 اول ما در سود قال الله ان النفس لامة لها ما رة بالسوء و
 ان در حالت که بنویز او را از بس برده طبع با نوعت الهی که باقی
 و میداوست و نماند خود و رجوع میگردم ایضا یا او ایچ
 حاصل شده است تا لا حرم مطهرش بکلی طلب خطوط و لذات می
 دینوست و وقتی بر و محنت و طمس بکل بر آنکه در آن بوی معصود
 و دوم صفت بواست قال الله و لا اقم لنفسك للثواب و ان كنت
 که او را از بس حجت برده تا طمس از نماند می شود و صفت بدو است
 معوده ای که می که عبادت از آن لذات حاصل آید و در احوال
 و حلات و سکنات و استیفا خطوط و لذات شریع را که ضابطه

حالت

انگلیست

انگلیست قبل خود سازد و از مقصد او بچو و بخواهد اما اگر و بی انگلی
 محب می عصبان شود و حکم آن که بی پوشیده گردد با در صابران تعالی و
 استماعی لذات از آن ضابطه که شریعت می ورده کند و ضابطه می
 مدد که شنوات و در کار لذات ملامت میابد و بکن با رجوع با تقصای آن
 انگلی ای اثری او بر مرز در و حکم شریع او ایچ بعضی با در طلب ثنوة و لذت
 برون از ضابطه عصبان می کند و از استیفا انس شریع کشیده قال حکم
 و اندکی که بی از عصبان و منع را طبع شود و بر آن صابران و این
 ملامت دارد و این شکار را که بظان و کما و حجت و حکم بر است طبعی اسلام
 و ایمان و احسان و تربیت اولی که نگردد مرتبه سلامت و در است
 این پنج درست مذکور است که گفته شد و این ورده اول را بویست
 معصود و غیبی می از حد شریع میاورد باید اما در است سوار کند اما در
 عبدالمعین مبتدا شده بعد از آن که هر که بمنتع می شود و در طلب
 بهوت طبع کند و در خوشی که در نماند لذات که کوشش از طرف و ترک
 لذات ملامت مکمل از حد لذات و طاعت قال تعالی لوجه الخیر
 و سر در احوال و مقامات می کند با در حال انسان بر فاعلی و معاملی

صفت

از و شدت معارضه جانی حیوان و منی که حیوان یکدیگرند نفس منکست
 و مراد از زمان سلوک ترک و منع و معارفت هر خطی و مرادی و محسوس
 همان شدت و مراد است حاصل بود و چون آن خط و مجبور و شایده
 آن معنی القدره علی التخصیل بانی برک معارضه بر زمان منتهی شدت تحت
 و دشواری توفیق بود و بر کمال او زدم شاکه ما با باشد که آخر مقام
 برسد و در راحت بر سینه بر باشد بطور زردی از و اللطیف
 و از درهای علی التخصیل که لایزال است و در الحاح و المولک الطبیعی
 من الموت الارادی و الطبیعی و الارادی بطول الموقوفه و بعضی
 صله و رد الحاح و الماد دانی نسبت به الطبیعی و الموقوفه و بعضی
 مورد المولک السرو و الموان با لافاضه الی بعضه و هو مورد الاراده
 الموقوفه و المراتبات و الموقوفه السرب بعضه لان ترک کل الموقوفه
 احصای و ضایقه الروح الجسد موت و انتظار الی و لکن الی الموقوفه
 ابد و اوجب و اما کانت با و اما السرب الی الی و لکن الی الموقوفه
 و لکن الی الموقوفه و اما کانت با و اما السرب الی الی و لکن الی الموقوفه
 و سرب علی طلب مرادات و سرب العلف علی سرب المطالبات قال و

و احصایا کما یقول مرحومانی که کون فمان ثلثه ثم قال عادات و عادات
 کلب منی و اوجعت عتبات عادات من سلسله با کتب من سلسله
 و در ده اول لواست در ده دوم و حیات منکر هرگاه که از این بارها
 محاهدات و محالقات و ملائمت خاصه بروی سباده منکر هرگاه که از
 من کل کردی و در هر سبب دریافت مرد باشد معارف می شود آن کاتب
 پیدا و معاد و عادات منکست و اوی از سبب آن محاهدات و عادات
 در عادات و رقه و صفای باطن و خواها مسر و سدل اخلق و باطن
 نکو و هر آن در خود می یافت و اگر و می از آن بار باشد منکر هرگاه که از
 خواسته فاضله و ابریک منکست که فاضله منکست با سبب منکست
 از این سکما دی و اسایش می در کند از حوق و انکه میاد که فاضله منکست
 و اما این سبب و عادات حری که کرد و قال الخ و ان اصلها ما و اما
 الاولی منظره و اما فاضله منکست که می متما و اما و منظره منکست
 منظره منکست و اما فاضله منکست که می متما و اما و منظره منکست
 العائد الی العقل و اما فاضله منکست که می متما و اما و منظره منکست
 الی و اما فاضله منکست که می متما و اما و منظره منکست

منکست

الحاجدات كسب كلفه كليلة مل سلقه كلها الى ابناء اهل بيتها ما كان
ثم قال لم وكلتف لانا كلتف قداما به سكتفوا هي كلف مكلتف
نفس اسكوك وبنديل اهلالي وازوم طاعات فرمودم برصد خوش ابد
نودت كه خود در عهده آندم و بدر بقم كنس من تمام تمام قدامه
او كلتف كره ام ازديايات و كابدات و معاطات لي مكلتف
وكلالي وعضلات ناكاي بسد كفاش شتم حالي جري كه خود اسكلك
لوان مبداسم از معاطات و كلف نفس اسكوك و كلفه كلف لوان
علي المكلف و الكلفه ما كلفه من اياه و هو كلف اي و لغت لوان مكلتف
اي يا كلفه ما ذكر المصدر الى العاقل و اها و المكلف العاقل
الي المفعول اليها و هو كلفي لوان مكلتف متعلق بقاها مع كلف
مكلتفها الي يا كلفه من اياه و كلفه لغت اي بها و كلفه الزام
الكلفه و لا بل لسان اصل و اسارت بعد و الكلفه النحال و كلفه مكلتف
نفس الزمها المسعة لابل كلفها الي اليوم مكلتف تعبه به و لم يسعي
من لغت به مكلتفها و اها و القيام الي هذا لاه و اها و المصدر الى
و اها و اسكلك العاقل و المصدر الى المفعول ثم قال لم و اذمت لي

کشف

الحمد لله

[illegible]

2

الاسم والقبيل

و از دست من بگریز و دور مانا و اما
ممنون باد خدا که این کتاب را بر من فرستاد

عین وجود و احد مطلق بنسبت دیدم پس بر چه واسطه نظر کرد
 من شد محال از وجود حقیقی دلست خود را عین آن خیر دیدم و آن دید
 جو سیم مشوق را در آن حد که منطوقین ذات خود و عین آن خیر شد
 کردم و عین وجودات را ظهور آن یکدلت یافتیم که عین وجودهاست
 این در مبداء الحاکمیت که سانی مظهر بود و اما در وسط و اتم
 درین دوسه است آمده می گوید که در دو راه فاشه تا فاشه تا فاشه
 برداشتی امای و لهذا بعد ده راه در خلق الهی و کلیه نظم الهی
 معقول راه و احد بر وی حمل شود و اما در حدیثی که در علمها
 در خلق الدان و حمد المومنین با لوجود المطلق و کلها لیسانی
 الا کاد لای کلها لای و حمدنا اللهی موال لوجود المطلق اصفا المجد
 فی المجلوب المجرعه فی اصطلاح المصنوع و لا کاد لای المجلوب فی المجلوب
 و حال ظهور المومنین المطلق تفری و کنت در آن موهبت العنان فی
 کل مکرر ادا دارند مظهر وجود و مراه شود با موهبت و انبساط
 عسی ادر در موهبتی تنالک ایا تا خلق جلوی سس موهبت دیدم
 و مظهر وجود و مظهر مشوق مبداء سس جو سیم با موهبت

الموجود

عین از حضرت عتب و از مشوق بواسطه حدیثی جلوه خودم عین با هم
 که من حضرت مشوق بودم عین با هم وجود از حضرت عتب داشت و من
 و شمل رسول و احوال از حضرت علم از پس برده عین موهبت
 شدت جنبه هر موهبت صورت و بوده سالی از رسول است و آن
 شان عیب و مظهر آن محبت معلوم و از وجود علمی و موهبت داشت
 و مراد از آنکه گویند هر موهبتی در حضرت علم و عیب حق وجود علمی دارد
 این باطنی وجود است که حضرت واحد که مکتب کثرت سس و اعتبار
 معلوم از وجود از حضرت وجود عین علم و علم عین از و مظهر
 وجود که موهبتی نیست و حضرت شهادت او بواسطه موهبت موهبت
 از راجع و سالی و حسن و عجله از راجع و موهبت روحانی و سالی اعتبار
 بوده موهبت ظهور او مبداء جنبه که گفته شد و او را وجود عینی گویند و
 او که حضرت مشوق احد است که سبط اعتبار است و موهبت او نیز موهبت
 و بوده سس و اصفیات و اسما و صفات و اعتبار و موهبت
 تحت کمال ظهور او مبداء طراد و مراه و هدوس چون بواسطه موهبت
 و موهبت آن عجله موهبت و اصفیات که موهبت کثرت و احوال

بودند از معرفاتی شدند حقیقت دل که جامع است و در پنج ساله حقیقت
 و واسطه و رعایت که حقیقت و روح است و میان آن است و فعل و در کمال
 مثل است بصورت و قدرت و محلی که حقیقت الهی است پیدا آمد پس ظاهر
 و وجود درین دل غنی گردانید و این ظهور وجود را بکار و اطلاع و
 راه و هدیه در عالم و با هر ظاهر هر محلی ندیم خدا که درین گذشت که این
 سوم بود در اصل و بی صفات او چون این سرخام نماند انگاه باز در روح
 و صفات او سرافرازد که در محلی از نفس و امکان روح و نفس و صفات
 نرخی و و هیبت و بساط حاصل بود بواسطه و محلی و اما و صفات که
 شود حد و حد و محلی و بغیر و محلی این محلی و محلی که با ما این
 روح و مردم که حقیقت و هیبت من و روح حکم این هیبت و روح دل که
 در روح نریمان بود نماند انگاه محلی را باطن وجود درین دل ظهور
 و عیب و صفات و باطن و محلی که سلسله از رسولان دانست و سلسله
 و دل که یعنی بود و اشتیاق و محلی از دست و بواسطه آنکه این محلی که باطن
 وجود و سلسله از رسولان است از خلوت و صفات و محلی که باطن روح
 برین محلی داد و ندو و جواب و درده و او را و اشتیاق و محلی که باطن

حضرت مصلح و باطن خود را در این سال از سون دانست و شوق
ماقیم و این ساری را در آن حضرت یافت بود و کانعا و غیره
اصلا محال است مصلح نور مود حسی هسا که با باطنی حنون باطنی
المصاف الی صغی و السطی باطنی کاندرین ذکر که و صغی و این
حکم علی اسم باطنی بود و مصلحان بعد از این درین بیت ذکر ذکر کلی هم
سکنند من الظاهر و الباطن که مرتبه کمال معلوم دارد و مصلحان کلی
هم موقوف بر قیاس بعد هر آنکه این دو کلی ظاهری و باطنی و محو
ماهر یک و این لاجرم در مسأله ذکر فضای الی بعد و مود و
ست ذکر مصلح علی قیاس الدخلة ۵۰ الی اسناد علی الاخصاری
مستوفی و اسناد علی المسموع علی بن احمد مسموع و الی الکلم القیم
معام الماعل و الناجی و اراد الی علی طبع لکان باطن کل شیء
کما ان الظاهر شهاده و احدثت باطنی صغی فی المصغی و مود
و لکن المعام دالها کشف باطنی الی قدر علی کلین مصلحت و بها
المصغی علی الی المصغی مصلحتی ظاهر انکا الی المصغی مصلحتی
مصلحتی ظاهر انکا الی المصغی مصلحتی و الی مصلحتی مصلحتی
و صغی المصغی مصلحتی مصلحتی مصلحتی مصلحتی مصلحتی

وجود سودی ماضی مرتب سل من معناد و محلی شد وجود ظاهر
من و حضور و بعد من با و درین نبود باطن من و خدا استم از آن
طریق که مانع بود صفت من معنای بود آن حال که محلی گشته بعد حضور
هر یک ازین دو محلی بود من را که گشته حضور با یک از هر دو آن دیگر
نمی بر خیزد محلی ظاهری او با و یا باطنی یا شایسته شدم اما هنوز نبودم
بود با در وقت حضور با محلی ظاهری محلی باطنی در وی محو شد بود و من از
عاب محو بودم و چون این بود محلی باطنی که موجب عجز باطن صفت
منست روی نمود آن وجود من و محلی بری در و محو افتاد و من از
محو محو گشتم و همچو نور و طالع وجودی می نمودی من در حال محو
یک از من و محلی این دیگر است من خود و ما من استی از انسان دیگر
محلی افتاد و این اعیان من بود گشته اند و ما حفظ من و من و من
من حضرت ذات و صفت که بر دو محلی در آن حضرت محلی است
اند و از آنکس من می شود و کمال من نبود و آن حضرت که او را حق
و معام ممکن نیز خوانند بار رسد بود و ممکن می نبود این محلی حق
موقوف بود بر یک ازین دو محلی و بعد ما سال با اساتید دیگر

پس در آن حال که متوجه آن حضرت صحبت شدم و حاجی هر یک ازین
دو محلی و بعد هر یک بودم که منسب یکی از سالک از هر دو یکی ازین
شهود باطنی و وجودی محلی هر که بود که متفقا قرات و موجب عجز
صفت منست از باقی سول خدا و محو گشتم و همچو نور و من محلی بود
سودی ماضی بعد از کمال المحلین الظاهری و الباطنی عجز منست از خدا
لا حول و لا قوة الا بالله و قد فتح و طالع محلی و منسب بعد از آنکه من
المن من وجود نمودی حال کوی ماضی است بود و در طالع سطح
طبی بیکه را بنامه من سما دارد ماضی منست حال آن که من
نمودی ای ملائمتی ظله وجودی می بود نمودی و فاروق صفت نمودی
نام بدانکه من و منست و حال گویا ماضی منست وجودی منست
م و عاقبت شهادت می گویا بدی یمنده للضم من بعد سگری سگری
و معاند کردم این خیر اگر دیده بودم از باطن صفت خودم که سنا از
سنوات است بحر اعیان در حال شهادت خودم محلی ظاهر که در نمودی
باطنی محو اهاده بود و این معاند محلی باطنی اصضا حق را واسطه آن
سرسد که با حضرت صفت که منسب از شهود ظاهری و باطنی

و گفته اند این بود ظاهری مخصوص شدیم و نوی شنا گشتیم سبب پشیمانگی که
سبب این کلی جمع و معام ممکن ظاهر شد و بعد از اینها و نحو و
از این معام جمع و بعد از آن دو کلی باطنی و ظاهری که اینها و مخصوص گشت
صفت و معام ممکن توان گفت و دیگری و نحو مرتبه ابتدا دیو بود یعنی چون
از حضور یا کلی باطنی و ظاهری و بعد از آن سال مالی شدیم که آنرا الفنا
و الفنا گفته اند و از خود و آن کلیات و معام بطون و هر هستی
و نیستی بر وی گذشته است پس گشتیم که همه حسی این مخدات بعد از آن
تا آن کلی جمع و حضرت جمع و معام ممکن که منشأ وجود و حقایق کلیات
و موجودات و مبدء عالم و همه حقایق معلومات و معدومات است
و سبب و حسن آن ظاهر و وجود است که شاهد است و نبود و ادراک
من همه بوی مضافت باقی و مخصوص گشتیم ح حون یا ح حسی که کلی جمع
معبر شده بود بطور کرم هر چه در وقت آن نحو سابد خودم در آن کلی باطنی
از آن کلی باطنی و احصا خاص و غیر حضرت من و مبدء الی سلسله که از آن کلی
شست سابد کرده بودم و در این اعنای الفنا از غایب و مخترک است
بواسطه مخصوص آن حضرت جمع است که شست آن شاهد اولی نبود است

[illegible]

اهل و فاعله که سوخته و دوی که هارند بلند شوم و آرد آدم در دست
 صفت ایهام نگار برد هات در این گفت و معنی با الحاق یک معنی است
 که مریض و با حشر با الحاق صانع در احکام اصلا ان حرویکار و
 دست سازند و دیگر که ان حرف با که خبرت و رفع و نهضت و رفع طبع
 دلازمه که در رفع او بر نفس منکم اکنون امر و یاد دهنای
 سی با یکی حرویکار و هم نگار بردن حار و عاده با الحاق موصوفه
 رفع طاعت الحاقی طبع فی قول و معنی اهل ایتم ۵ دلاسل است
 رفع الحاقی را که سبب کشف قناع السیدین ابدات احواله الموصوفه یعنی
 الموصوفه با حلقه کل و صفت حقایق الموصوفه و کل منف و صوره
 معانی قابل حسها فان افاضت احدا کتب الحس و ان احس من خطا که
 الحس و الحس و ان طوط السامی رکت المدنی و ان صفت حدها صفت
 الای و لم یقول بعد وقت با الحاقی حینا ای الی الغیبه الحاقی الحس
 فی غاطی انا و ایت حرکت که معنی معنی حصار حرویکار فی حصر المنکرم ای
 لا انکم مع الا و بعد انکم مع نفسی و سبب فی هذا الرفع و سبب الی مدعی
 علی اهل امور و المفسرین بر و لوی و اهل الرفع بنها حرویکار و ساس

ثم انصرف عن حوزة الای و علی قوله سان جمع معانی م عان لم یورد
 الا شین و اهدا حاک و لم یلت بعد صفت سوس سس اگر عقل بود که
 حار و غیره که یکی باشد و ساسکی با سوسکی مال از جهت دوزی و اوی که
 بر این نظر و حکم کردن صحت و قسایان و اورد که کردن و در حکم حار و
 جود هم ساجد اسارات غلبه صفت با کعبه ان لو یک حلقه سوس
 هم اکنون حلقه سید هم بر او با رتبه نوشته دلائل و سبب که ان
 اسارات محو دلائل و معانی ظاهر در نوع بعد مریض طبعی ساس
 با بعد الحلقه بالانوارات الحکیمه لعیالات الحلیه هم و الحس حلقه حو
 صفت لا کس لسل سلسالی سماع و روزه سس و ساس که کس و سس طبع
 روزه سالی در حلقه که ان که ساس با معنی انکه هم کوی در ان
 ساس و ان تضییع که کس و ساس باشد که سماع و لعل حلقه ظهور
 حصر سل در صورت دعه الیک و دوم صورت ساس در حلقه حلقه
 امانت آمده حلقه حلقه قول و ان حصر حرویکار حلقه حلقه
 سلسله حلقه حلقه حلقه و سس و صفت ساس حلقه حلقه
 بر و سس و کس و قال و ان حلقه حلقه حلقه حلقه حلقه حلقه حلقه

محصل القیاسه بنما و من لواحقه انما یلها فلو عرفت احوال وحدت معنی آن
 حصول بطریق الحذف و لا یستلزم و و هذی القیاسه فی سبیلها التام
 فی اولادها مانع و اما حاصل کل صفا و فعل لهما و هذی القیاسه
 صفا و فعلا مبعوثا کف علی الشکر الکی سبب ضامن علی الکی و لکن علی ام
 و لکن علی الشکر الکی حکمت لوجود سبب علی الکی صفت من سبب و لکن
 که سبب شدی و متشکک ضعیف اما مکرر و در این تدریج سبب علی الکی که گزشت
 صفات و الحوائج و موقوف و من علی ان علی از ان راست و حدت
 که انکه نیست یعنی این حکم تعیینی پس بر و بود و تعالی است و ان
 وجود متعارف و در این صفت و وجود لکن مطلق و تصور سبب و لکن
 و این شکر ضعیف است از آنکه در وجود اما سبب الی انکه چون آن وجودی
 را بر سبب و حدت صفا که مال ما از صفت و قدرت و لکن و حوائج و لکن
 می شود و اما سبب الکی ای تمیز غیر آن وجود مطلق و سبب الکی وجود
 صفت اما سبب و او را متشکک صفا که دلی و اما در اما ان صفا که
 اقصا و سبب الکی و در شکر ضعیف و حوائج وجود کی نیست و صفت
 پس حکم و علی که گزشت بود از ان وحدت و حوائج و در راه و صفت

نقل شود

که که گزشت که بود و صفتی است و سبب ضعیف آن اوصاف سبب و این
 که این صفا که بی وجود بود و صفت و حوائج و در این صفا که
 حکمت علی الشکر الکی و اما کماله الکی و صفت و حوائج و در این صفا که
لکن الشکر الکی و علی ان که م و و حوائج و در این صفا که
و حوائج و در این صفا که
 الحوائج و حوائج و در این صفا که
 اما صفت و حوائج و در این صفا که
 سبب که تا یافت شود و این صفا که
 سبب و این صفت و حوائج و در این صفا که
 و این صفا که در این صفا که
 و سبب و این صفا که در این صفا که
 و سبب و این صفا که در این صفا که
 و سبب و این صفا که در این صفا که
 و سبب و این صفا که در این صفا که

و حوائج

[illegible]

وجودم بر وجودم جلوه کردم و بر وجودم جدا شدم در این حال که ادراک
 می باشد که کفر بیشتر از وجودم و از حقیم ظاهر من باشد و صفت
 منی مطلق که علی عزت رویش گشته یعنی بواسطه این معانی و هم گشته
 بر منی که موجب وجود و قیامت بودی ظاهر من با باطن من می شدند و
 چون بر حکم خدا و خودی که بود و گفتم که گشت از حقیم ظاهر من
 یعنی از حقیم من بود خدا به صفت و باطن من که اصل من بودی
 و صفات من در من شد است اما این معنی مرا این کلی است که
 میگویم که من در من است از ادراک من ظاهر و باطن و وجود و اطلاق و مندر
 و مطلق که صفت من است و در هر معنی مطلق با اطلاق و مندر
 ظاهر منم ظاهر و معتدل است و آنرا باطن من مطلق می نامم و حق من
 ما شرف و نور منصف منی که بود و در هر حال که بود و در هر حال
 فانی که بود و باطن من و حق من و حق من و حق من و حق من
 در هر حال و مستند است که من گویا حق من را باطن من و حق من
 از ادراک من حق من و حق من و حق من و حق من و حق من
 هذا لا واحد هو الا حق من و حق من و حق من و حق من و حق من

و اما با گشت من و حق من و حق من و حق من و حق من و حق من
 در هر حال و مستند است که من گویا حق من را باطن من و حق من
 از ادراک من حق من و حق من و حق من و حق من و حق من
 هذا لا واحد هو الا حق من و حق من و حق من و حق من و حق من
 و اما با گشت من و حق من و حق من و حق من و حق من و حق من
 در هر حال و مستند است که من گویا حق من را باطن من و حق من
 از ادراک من حق من و حق من و حق من و حق من و حق من
 هذا لا واحد هو الا حق من و حق من و حق من و حق من و حق من
 و اما با گشت من و حق من و حق من و حق من و حق من و حق من
 در هر حال و مستند است که من گویا حق من را باطن من و حق من
 از ادراک من حق من و حق من و حق من و حق من و حق من
 هذا لا واحد هو الا حق من و حق من و حق من و حق من و حق من

و حق من

یونان و اندلس و مغرب و تمام و اليهود الذي سوسن هذا اعدا ما سوسن
 و الذي الذي من هذا اعدا ما سوسن هذا اعدا ما سوسن هذا اعدا ما سوسن
 اهل السلي معا ان رة اليه اله و في هذا المعاد برسم على ما سوسن
 ظاهر الوجود في البينات بل ان بعد ما حقيقه اله على ما سوسن هذا اعدا ما سوسن
 الموصوفه يا محمد الباطن و هذا معنى قوله في العبد يا محمد ان يكون
 من البينات ثم قال م و من فاعلى سكر اعدا ما سوسن هذا اعدا ما سوسن
 من سوسن اعدا ما سوسن ان كانا في سوسن اعدا ما سوسن هذا اعدا ما سوسن
 هذا مود و صفات و اعدا ما سوسن ان كانا في سوسن اعدا ما سوسن هذا اعدا ما سوسن
 في يودى او بحدوث حقيقه ما في يافتم اكنون بكنى اكنون و في سوسن
 ان ان جيبناج ارجعت هينامى ادا سوسن اعدا ما سوسن هذا اعدا ما سوسن
 جمع الجمع و اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 معتقد و مطلق اكنون و اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 و سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 که در بود و حاله شود یکدات مثل است و در حاله سوسن اعدا ما سوسن

و در است و کثرت سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 و در است و کثرت سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 جمع و سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 است جامع صان و در است و کثرت سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 جمع و سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 بعد ما معناه اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 ما معناه اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 و سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن
 بعد ما معناه اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن اعدا ما سوسن

امروز بعد از این که در این کتاب
 را در وقت و وقت و وقت و وقت

سنگ هم خود را می رسد و گاهی تشریف بر صوفی می آید و در آن
 مقصد ایم خود را می باید و گاهی خود را در و تو اسوان و طوفان می بیند
 که و تو می نوی خود آراست و بر سوره هم حضرت است و گاهی در حق
 و طلب و بدو الهی می آید و حال در سوره حضرت که صاحب
 بدوت و گاهی در ضابط می افتد که عار صورت است و انگاه که
 ضابط گاه است هم صورت حضرتی از حضرت ذات خودی یا در حق
 و لای تقابل است از خود اول و نور و انوار ذات خودی بدوت
 این لحظه که در درون ضابط است که گفت بل دعوی و لای الی بوجهی
 الدعوی یا تقوی علی الله است که و یا که تو لا فتی که المعنی یا تقوی
 در حلقه علی الله تعالی او بعد که علی صورت می بیند آن همانا کل
 الهم کلک است ان شاء الله تعالی و در دعوی اول بهین علی خدا که ان شاء
 الله کلک معنی است در سادت معنی است احد سوره سندی و است
 انان و هادی عطف علی سندی و علی تقابل علی اول بوجهی که آن
 او متضا و قد بانی لک و لا و لا علی الله هم کانی فی الموضع ای
 ذکران برهه الی فی واحدت و ذکر انانی و بی سبب مدونه

در این سوره که در این سوره

بل شاد است شندی و یادی و انانی ای نما جاد است و طریق الوصول الی
 ابدن الی خودی دلی علی سبب و اندر چه جاد و انانی سبب است
 من سبب و بدانی الی عن فی الی بدات مدونی من بدانی عن مدونی
 و خود را می معنی باقی خدا می معنی الی نام کانی خود را سندی مدونه
 من سبب هم هم از من معنی با وجود المطلق بعد ان دعوی الی وجود المطلق
 با تشریف بدکلی موجود و با وجود مدونه مدونه لای عطف علی خودی
 الی مدونه هم و می معنی لای الی بوجهی که ذکر صلواتی و می معنی الی بوجهی
 و معنی من در این معنی است و معنی من معنی من حضرت معنی است
 که خود موجود من در طلب و دعا بر بد کانی و عرفان هم سوری حضرت
 معنی است و معنی من معنی من حضرت معنی کانی است و سوری معنی
 و معنی من که در ظاهر عار که نوی نوی می آورم هم است و معنی من
 ادوات و حضرتی از حضرت معنی است و معنی من معنی من حضرت
 خارج ارادت حضرت بلکه خود بهی جبر در معنی خارج ذات من است
 حق ذکر معنی با الی حضرت معنی است تمام کرد و معنی از حضرت معنی است
 نه از معنی احدی معنی که ذکر معنی با الی معنی من خواهد نمود ان شاء

[illegible]

اولا ان در حق سئل و دیگر مسائل که در فقه و علم بعد از آن می گذارد
 طعن و تشنیع رسد نسبت به قول و رد و دیگران و طعن اولی اینست که
 اعاده کند کار حق را باند بدهد و ارساد و سنجایی و ساد و دنا و انطافه
 انسان در خلق با عجز و تقاضا و سمرات و شرف و سبب این را که و
 بوجوهی سبب و مشروطیوم که بر کز تر کز و م و اشات ان بدلت
 کتم و اگر این دعوی برگردم معصله که ان طبعی برسانند عن باد
 باشد چنانکه کسی بگوید خود بر حق دعوی خود و گوید که این دعوی
 درست باشد من از این فاسد ام نیز ایشم پس آن شرط و سوگوئیم
 است که اگر حق این دعوی الحاد و بی ضلوع برگردم در پی عام الحاد
 و هیچ الحک که نا اعلی عنه و لا الحک کانه است و سلوک خود که مست
 لا العلق و لا اول منه وجه لازم باشد پس معصل اینها ف و احوال
 سوگو و ادانت میکنند و جز از شرط عدم مسکنه در پی شرط میکنند
 و در معصل ارشاد هم در حق که است چه شرط صحیح سوگو بر مالک
 داده اند انت سان از موده است و این حر که انبرام کرده است
 م و اولی سبب است که بعد از این فقه العن و الحاد انتم

مسئله

معلوم و انما است معذرت که حاصل من بول و کتب فی الاما حق ای نا اعلی عنه
 منی و ذکر الطهارة و انما غسلنا لاف سوا الله او معاد و فی هذا المسئلة
 هم امم و انما علی اصل معلوم که من بمانه الی و علم الی الحاد و عمل یک
 الخ و انما هم رصعت لاف حال العباد فاده و انما احوال الارادة
 علی من یکد کشام ان روح ارجع علی بهت کفصل هات سوگو
 و انما در بول انما الطهارة طریق هم و انما که ان بر اعلی منکم
 و هم و فقه لاف عظیم است و اما که در تمام مر احوال ارادت از انما
 و مجاهدات که عدت و انت من شود در حصول و معلوم در جات کفصل
 و ان من مکتوت و انما در احوال طعی حفا و کانی است و انما
 الخ و انما الخ و انما العادة ما عکس موده و العده ما من من فصل
 با الی المعلوم و کور کور معلق بالصد و کور رصعت مع علم الی المسم بالند
 ان حست من حال الاستواق فی عین الجمع الی انما العباد الی بی من حکام
 الم و علی سبل التکرر و العادة و انما احوال الارادة من المجاهدات و
 انما فاده علی الی توسل با الی المعلوم کما کان و طبعه اهل البدا به
 و انما بهد و العادة و انما الطهارة لا التواضع فانه لا یجوز که بها

در متن خود و تحت بهانی الی مورد و تحت علی و طاق الانسانی موردی
 بر تاج العابدی و تحت ماحود منی موردی بود الحوانات و الاوقات
 المعینه شد الطار و الی موردی بود العبد العبد العبد العبد العبد
 سواصل ناز سواصل ناز سواصل ناز سواصل ناز سواصل ناز
 طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 کل می الی الاطراف و سواصل ناز سواصل ناز سواصل ناز سواصل ناز
 موردی و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 رسام و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 در اصفهان موردی و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 ما و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 من نیکار بوده که موردی و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 دای بالعد و طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 الی اصفهان موردی و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا

الی اصفهان موردی و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 ماسد و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 توانگری و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 اردنا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 قضا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 ه و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 مدی و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 الی اصفهان موردی و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 منها و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 شت و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 الاتفاق و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 مکل و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 الی اصفهان موردی و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا
 بواسطه و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا و از طاقه لا

انی را نوشتند و استحقاق از حق و سبب حادثات این است
اکل و شرب و گفت و شنید و حاصل و ذکر صفات و احکام کثرت
و انوار و نور و بهیچ عالم و حقیقت گفت و گو در کثرت و معارف و حکمت
محیط است و کثرت از صفات کثرت و انوار و حاصل و احکام و حکمت
و احکام را باقی را در نظر و نوشتند است پس در کثرت و حقیقت
در کثرت آن کثرت و کثرت از کثرت و حصول و کثرت از کثرت
میگوید پس در کثرت و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
و کثرت و کثرت و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
الخطوط العنقده فی العقل و فی الجواهر و فی الوجودات و فی الوجودات
من کثرت الخطوط العنقده فی العقل و فی الجواهر و فی الوجودات و فی الوجودات
الکثرت و کثرت و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
صالح و کثرت فی الوجودات و کثرت فی الوجودات
سوی و کثرت و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
است و کثرت و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
مردن و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت

و احکام کرده باشند و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
محیط است و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
حالت و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
که تا و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
الکثر و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
تا و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
صالح و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
الخطوط العنقده فی العقل و فی الجواهر و فی الوجودات و فی الوجودات
من کثرت الخطوط العنقده فی العقل و فی الجواهر و فی الوجودات و فی الوجودات
الکثرت و کثرت و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
صالح و کثرت فی الوجودات و کثرت فی الوجودات
سوی و کثرت و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
است و کثرت و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت
مردن و کثرت از کثرت و کثرت از کثرت

منها لا تباين في المعاني ما دل عليها ما ظهرها بالكون من الصفات
 المعنى في الملكات فاد اوقت في صفة حاجبه لمعنى انها كانت
 معبر عنها في الصفات ارجها وتكون له وحول من العود وانما انزل المثل
 من اتيه اوجه على ان كان في صفة فيهم معدون في انوار البند وان كانت
 صور من على صور لا تباين في الالوان في الصور المصنوعة خارج الصور المصنوعة
 ممكن من الالوان والاشياء على ما صارت على اوجهها كما ان الالوان
 الالهية على اوجه في ان يكون في صفة فيهم معدون في انوار البند وان كانت
 به ربه كما في صفة على اوجه فيهم معدون في انوار البند وان كانت
 الشرايع وعلمها من صور صفات الصفات في صور الكون في انوار البند
 الصفات في انوار البند وعلمها من صور صفات الصفات في صور الكون في انوار البند
 وراقى ارا بالكون على صفات الصفات في صور الكون في انوار البند
 والالوان في انوار البند على الالوان في انوار البند في انوار البند
 احسنك في انوار البند في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 المسرشد بالانوار في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 فهدى من انوار البند في انوار البند في انوار البند في انوار البند

كذلك

في انوار البند في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 يكون انوار البند في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 اسم من انوار البند في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 انوار البند في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 صلال الكون في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 حكومة سبب في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 در صور در صفة في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 حسن من صفة في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 حرس على انوار البند في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 حلال واقع في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 بودي من صفة في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 دهر راي في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 در صورت عمل في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 علوان حرس في انوار البند في انوار البند في انوار البند
 الحرس على في انوار البند في انوار البند في انوار البند

می برانند و لدی و طی می برانند پس بدین جهت خداوند
 در پیش ازین عبادت از برای زانسانهاست که بعد از سرای نودین
 که در پیش ازین عبادت از برای زانسانهاست که بعد از سرای نودین
 با سوان و بیچ آری عیسی موجود در سرای حرم الهی و بعد ازین
 ای عیسی در سرای و بعد ازین ای عیسی در سرای و بعد ازین
 ما و لا کهد ارجی و لا کهد ارجی و لا کهد ارجی و لا کهد ارجی
 کس و لا کهد ارجی و لا کهد ارجی و لا کهد ارجی و لا کهد ارجی
 که در پیش ازین عبادت از برای زانسانهاست که بعد از سرای نودین
 است که در پیش ازین عبادت از برای زانسانهاست که بعد از سرای نودین
 ازین است و بدین جهت که سودمند باشد اصل آن باشد ازین است
 و علم و بدین جهت که سودمند باشد اصل آن باشد ازین است
 درون طوطی و سودی باشد ازین جهت که سودمند باشد اصل آن باشد
 پس هر یک از اینها را که سودمند باشد اصل آن باشد ازین است
 و ما سید می رسد و چون ازین طوطی است که سودمند باشد اصل آن باشد
 از این و بعد ازین ازین طوطی است که سودمند باشد اصل آن باشد

دل بدین جهت از این طوطی است که سودمند باشد اصل آن باشد
 درون طوطی و سودی باشد ازین جهت که سودمند باشد اصل آن باشد
 ما و لا کهد ارجی و لا کهد ارجی و لا کهد ارجی و لا کهد ارجی
 کس و لا کهد ارجی و لا کهد ارجی و لا کهد ارجی و لا کهد ارجی
 که در پیش ازین عبادت از برای زانسانهاست که بعد از سرای نودین
 است که در پیش ازین عبادت از برای زانسانهاست که بعد از سرای نودین
 ازین است و بدین جهت که سودمند باشد اصل آن باشد ازین است
 و علم و بدین جهت که سودمند باشد اصل آن باشد ازین است
 درون طوطی و سودی باشد ازین جهت که سودمند باشد اصل آن باشد
 پس هر یک از اینها را که سودمند باشد اصل آن باشد ازین است
 و ما سید می رسد و چون ازین طوطی است که سودمند باشد اصل آن باشد
 از این و بعد ازین ازین طوطی است که سودمند باشد اصل آن باشد

العامه هو هذا السطح تنسك فاسوا كما قالوا ان حرة احد لم يكن
 به الى بي العام الخفق كنه لا جرم در آنه ولا تو انا ال السلام ساكنه
 عری در بیعام من حیثه و از بیعام نجوم و منوی خود و من ان لم
 عری نعمه هذا الكلام من مخرج الطولي وانه هو ساكنه واحد من كل
 اديم واحد لا يصدق على الخلق فعال واما ان السطح في قوله لا ولا تو
 مال السلام ان قال كونه مخرج هذه للعلم من هذا الجو منوعة فوجه غيبه
 واورا و هذا الجو الاول الى من فخرنا من على السلام و حرة في هذا السلام
 واورا من انا و كما ورد في الخرافه لما افاق من على السلام من ضعفه
 لم يترك لك السلام ما عليك فعال مخرج فاساكنه من ان يعمل اليك احد
 الا ان ارضه لستك و حصة على مقامك من اليك فاصدق على
 ل و انا اول المؤمنين فخصني من على السلام هذا العام لا على و سما على
 سحانه و به شاعرت قال ان لم يكن فاقوا في قوله واما ان سياسة
 عری سوی فی علی و می فی العیسی السیطه فی سر و دریا فخری
 اربین و ذوق او حرم من جود اوردی که در قدم من و عیایف من حق
 العامه در حال من است و بیط شود و کشف طلا تدنود و هیچ جدا

نشد ما فی عوزاه و ابرج و ما انک و احد من کسی در حال من فاساكنه
 سلوک او بر لعل من قدم او و هیچ کاه و کرد و در حال سبط کشف و نبود
 حرجه کاف شیع خود رد کرد و اما ان السطح الخلق خود جود اوردی
 و می ای ساد و اربین جود صاحب قدم العام ممکن جعلی و انچه
 که در وقت من من جود اربین باشد و حتی کاف شیع کشف و عطفی
 و لا یسکند که علی اقبی لکنه فواهد و ای ای و العدم برود و عدم
 عده و هم و العیسی السیطه بود الشی و عده علم فخر عده المدرسه ان و لم
 عینه و صدا و کان فی السطه کما کان سلطان السلام موزنه من بعض
 یلی اسلافی علم فخر السطه عده و کان فی الشرفه کما قال و من علی السلام
 لما انک ان انت سحانه و کنت من الظالمین علم فخره و عده و الشرفه و لا نه
 را با جود من و سلطان علی السلام و فی بعض من یسکند ان ان حال فخره
 فاعیسی و بیط فاسیط و احدا کان و اعراض الفاعل لا یسکند
 است علی کف عیو صاحب العیسی علی کف و کفی و ما فی عوزا عیسی با بر لعل
 عریه و ساکنه لست و له فی و احد من هذا الجو عری صا الا صاحب فی و ما
 دال علی منی بطر العام لکنه العیسی من طر الوجود و البیط نور نبود

حدوث رسیدی ای که نفس تو بر کردی خودش انرا کمال بودی
 و در وجهی که گفتی کثرتا بنظر او معلوم و ادعا عاده و انشائی
 و الموانع اعتبارا کمال موی علیه السلام و سوره بالظهور و علی الطور الجبل
معنی جبل الجبله و الطور هم و هکذا بقاعده فقره بعد تو بعد
سنا لاحرف کلام من و هکذا عاده که منایع منی یا کمالی
 و استعدادی کردی باین معام کاد و متقابل و معام را که یاد
 شد منسوب و این معام را برده است ما من بعد و انرا که بعد
 از من بواسطه التذکره حاصل این متقابل و معام را که بعد
 ما را در من پس معام من چه اگر در معام کاد و متقابل و معام
 مذکور و اندک کلام من پس ای الله انما کلمات از معام معلوم شود
 در الکل بسوره و کلام این معنی از حدس مباح و و هو حق من معام
 خود و معلوم مضطرب علی الله علیه السلام و من و هو بعد من و کلام
 خود تو بعد از انرا لاحرف کلام است و نظم او در معام کلام
العلیه و معانی القوم و الیه و انکسودم و هکذا کلام از حدس
 سموا و لکن موی قدر که مضطرب من من و قول و اندازد و معام من

که بر روی از سر کانی عالی قدر که مضطرب موی معلوم کرد و این کلام معام
 باشد و بلندی و کثرت اگر کسی بر حد و معام من مضطرب او را لای قدر
 و کمال بود باشد که سر مشی اسر شد و معام تو را معام من و در
 من کلام را در حد معام او را معلوم و کلام معام من و کلام
 است و این معام احدی که معام من است در حد است و در من
 حال معلوم می شود و اگر کسی بر معام من مضطرب او را لای معام باشد
 از حد کلام فدا و نه المضطرب مضطرب الی المعقول الی التعلیل و کلام
 علی الله علیه السلام علی موی قدری که در من موی و انرا علی الله
 و قدری الله صاب من حد و موی الله علیه السلام و انرا علی الله
 و کلام من معام فصل اول در الی حد من القوم من بد کلام الی الطور
 کلام انرا علی موی علیه السلام و الطور را که و الحد من من الی الله و انرا
 موی الله و لکن محدود من المضطرب و موی الله علیه السلام و موی الله علیه السلام
 الی المعقول الی التعلیل الی موی الله علیه السلام و انرا علی الله و انرا علی الله
 حد لا یروى الله علیه السلام انرا کلام الله علیه السلام و انرا علی الله علیه السلام
 منایع موی علی معام انرا علی الله علیه السلام و انرا علی الله علیه السلام

المنطقه

سزا چند حروف از جمله که گفته می شود اینها ازین حروف می باشند و خواهم
 یاد کنی من این است که بگویم می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد
 از حروف من جدا می است که اول آن ها که می نویسد و می نویسد و می نویسد
 جدا می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد
 احوال آن را توصیف کنم و این وصف را می نویسد و می نویسد و می نویسد
 بگویم اینها را می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد
 الف با هم و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد
 نوحی می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد
 مفهوم حرف الف است که می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد
 بگویم اینها را می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد
 طبعی که می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد
 معنی آن را می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد
 که می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد
 و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد
 می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد و می نویسد

[illegible]

[illegible]

اسما بسلام محمدي و صاحي است که محمد از من من برسد چنين مکان است و حد
 و کيفيت و اقسام و ترتيب آن مقام او شده است سلام من هم در ميان باشد
 جمع عليه عليا و له و اقراد صاحب مقامها السلام علي العظام اذ انما من عليه
 بار الطلک و کماله في الکرامه الحسن و سائر قولي من محلي ان لولي و مسلم
 و مسلم عليه و تداخر الحسب و هو مسلم محمدي لا دم مع القوي و اما صاحب
 الجمع الذي جمع بين الحسب و اقراده لم يدر السالار با کيفيه من حله و تداخر
 حله من غير انما کماله بالصدق علي اقسامه لا علي ما ظن و لا کان الواحد
 القاري و وجوده من غير له و علم بعد به انه عليه عباد بعد ذلك ظهور
 انصر من حيث و در امن الحار من هم احد شرح حاله بعد ان استعمل من حله
 ساو و در ابعاد و الترتيب و صاحي الساس و غيره که جماعه هم حالها
 عتبه في مديان اربعه الشان بيق بعد استقامت اولاه و دل علي ترا
 المحي قول الرسول صلى الله عليه و سلم تعقب السلام اليه انت السلام و تليک السلام
 و ليک بعد السلام اني احد السلام و السلام عليه و اما المحي صدق الحمد و السلام
 و اما احقا الحال و اسنوف الطوي و محقه الخيول و اسناد و السور عاشره
 من الحسب الواحد و اندر تا في البديع حاله و اظهره فيها و حد

البيان

من زار و جوت مصطفی است علی الله کلمه ای بدنه و آن سبب عظم و جود است
 م و ما گفته بودیم مریض بجزه یعنی قیله حسای قوت سس و بر کجاست
 او ساکن شد اخی علی او بر من الحاد و اکم کست پس عمارت من العبدس بود
 که بر و شای چشم من موی باطن من بدل و جان و طبع سجاد ان مقام که
 او را بر العبدس می رسم مراد کوفت منی شد این باطن من چه معانی توفی
 و نورانی کوفت که در ملک العبدس و اکسول هر کجا که علی او الحاد من قائم شد
 الحاد العبدس است و حای زار دل و باطن صحت بود پس در و روایند
 که او و عین جسد معنوی جواید بعد از وروا سده که بدو واسطه نشانی
 صفت من و افاد نصره تصرف سوزان علی جمع ددان مقام باطن من و لند که
 و بر کجاست ادعایت گشت طایفه آن که در احسان من قیله بود پس در کجاست
 بود که و محلی ان قضی صاحب بردیا و طبی منی از من جلد ملک سس
 و محمد اقصی من انجاست که جود ان دامن و دانی بداد و احوال کاست
 علی کاک بر من بکلی شده است از من تمام شد کور در بر صولتی و مطهری شد
 نمود و مظهر جود داما کجاست الحادی ان کجاست ان اوستی و طبی منی
 خوش من را حال آن ملک است که مظهر او را کجاست طایفه و طایفه ان

ان سحر رات کجاست سحر رات سحر علی اکثره و العبدس و انما قالوا عظم
 معال و حایل و لهذا احضر لناظم و معال و انما قالوا عظم
 سس بدی الساکن روح المواقف من نور و انما قالوا عظم
 امور علی طبی جلد من مظهر علی کمال عین السجاد و نور و نور و نور
 و صحنای السبیل رد و با کس و المافی و العبدس و العبدس و العبدس
 العبدس و شایده محو شده ان عین العبدس و نور و نور و نور
 عین باطنی در دین سوز سده انجلی و هذا الرد مظهری بر و العبدس
 نور العبدس کسک العبدس من در دین انک و در دین جوده الاضطرار انک
 سوز انما کسک با احوال عین من جلوت باطنی و لند و جوده من العبدس
 هر مواطن انو اخی و تری کجاست و احوال و طاری و ما من قضی من سس
 اما کسک کجاست انجلی جسد من و سس با قضی ضاکه شس انجلی اعلی من
 معالطت شاد و ان من بود صورت و طبی و حای شوم دست بر اندک
 حای و معنوی و صورتی من بود و احادی و احوال و شاد و نور و نور
 و باطنی من بود و اما نگاه و عبادت کجاست من بود و اکنون بر و انک
 میان حکم دارد انما قالوا عظم و مظهر و العبدس و العبدس و العبدس

مشهوره الاطوار من مولد انما ساری محقق علی ذات شی
 والاوطا و الخا ص قح و طره م معانی عالم به فعل الدوینیا و لا در ک
 الزمان بفرقه سس ایام کن ندکور و هر جا کنون ترک است
 کرد احوال صوری و معنی انسان و می آیم همانکه ظاهر است
 انسان ما نیست و باطن و صفت باطنی و صفت هر یک متعلق است
 و اندر گفتیم و در بیان من حضرت عشق چه در آید و کوشش بیان
 که کمال احوال صفت باطنی باشد خدای همان من حضرت عشق می خواهد
 و می تواند خواست م و لا سواد نام است سلطان و لا حکم است انسان
 سس و چون در وقت تولد و کمال ظهور می آید مثل نگور و عالم
 قح و اهداب قح می بودیم و می با سیم تا جسم روزگار که گوییم آن حضرت
 در نور و صفت باطنی او اندر تولد و مسما که تولد و صفای نور
 اسرار می باشد هر روز صفا و علنا و قی می باشد در ما کمال یافت
 م و لا صفت انوار صفت و لا حدت انوار که در یکست سس و چه باشد
 برسد ما سواد و افعی که بر خط می آید انوار صفتی در حق و صفت
 کند و چه حادثه از حوادث جهان با ما حدی صفتی که انوار صفتا

نمود

برتر کف و مار و کف و یا انما ساری و ساری انان مار و قح
 و السور الفی و اهداب من الموضع العلما کان السار طریقی من سواد
 غلب و الکبریا ملک الی فعل علی سواد و الی السواد م و لا سید الواسی
 و بحر و لا از حق الداجی بین و سکون سس و چون در مقام قح و اهداب
 همان بودیم و جسم لا جرم لاجی و وای که بر سواد ای در کمال مد
 و اسی می باشد قح و صفای خود و حضرت عشق بر دو عالم هر که اراده
 من بودی چه از حقایق حقایق معانی و در سدی من حضرت عشق او در قی
 افکند هر دو خود را و معانی هر که اندر قی بر تدریج انوار صفت
 و کمال انوار که در انوار است اسو طه الی کم بر قی من در یک عالم و
 استعطف علی لرب و لم یال انوار صفتی سس و هر که خشم
 رقی انوار و عرف در حق با عدل رسد و صفت از حق حضرت صفت
 در حق و بر حق که نال می باشد از حق قح و انوار اهداب و سواد
 مری می باشد سواد و کمال انوار که در انوار صفتی سس و هر که
 انوار که در کمال صفتی لرب و لم یال انوار صفتی سس و هر که
 کل آن عالم و لا افضی و در انوار صفتی سس و هر که

سستی

حق

انما هو في رتبة و ما هو موجود و الذي ارجو الى ان يجمع است که احوال است
 خفا که در حدیث یشتینان آمده است هذه كل بقا السلسل الشو لم يحو الالم
 و اما حصول کمال بقا و افعال و در من موله ساری اصل الی نور و ان
 رخص الی ساری اصل الی نور و العو و سیر طبع و نور و وجه
 ارض و اخصه علی السی حکم الطبع لیس من الی الی طار کصور و محسوس علی الی
 من سیر طبع علی سیر طبع و حکم دمان لیس من الی طبع علی سیر طبع
 من الی طبع علی سیر طبع و حکم دمان لیس من الی طبع علی سیر طبع
 اصل الی الی الطبع و الی الطبع لیس من الی طبع علی سیر طبع و الی طبع
 رد که من الی طبع علی سیر طبع و حکم الطبع فی اول و منه لم یسیر من الی طبع
 الی طبع و حکم علی سیر طبع و الی طبع لیس من الی طبع علی سیر طبع
 من سیر طبع علی سیر طبع و حکم الطبع لیس من الی طبع علی سیر طبع
 ساری و الی طبع لیس من الی طبع علی سیر طبع و الی طبع
 انما علی سوال الاول و عند سیر طبع الی طبع و حکم
 علی سیر طبع و حکم لیس من الی طبع علی سیر طبع و الی طبع
 اسیر طبع لیس من الی طبع علی سیر طبع و الی طبع

و علی هذا انکم ما سید عو و الی طبع و الی طبع و الی طبع
 الی السور و حکم علی سیر طبع و الی طبع و الی طبع
 فی الطبع و اسیر طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع
 لیس من الی طبع علی سیر طبع و حکم الطبع لیس من الی طبع علی سیر طبع
 الی الی طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع
 و علی هذا انکم لیس من الی طبع علی سیر طبع و الی طبع
 صادر کمال لیس من الی طبع علی سیر طبع و الی طبع
 لم یسیر طبع کمال لیس من الی طبع علی سیر طبع و الی طبع
 عند سیر طبع و حکم طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع
 صورت و الی طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع
 و عند صورت لیس من الی طبع علی سیر طبع و الی طبع
 در صورت طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع
 لیس من الی طبع علی سیر طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع
 و در من سیر طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع
 انما سیر طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع

الحق ان من سیر طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع
 العو و الی طبع و الی طبع و الی طبع و الی طبع

اندر محسوسات خالیا معارف من عوالم و انما لایطین الباطن
و متعلق بالذی فی الشیء و هو سر الوجود لظالم الواقع انما من
الموجود و سوان لموجوده لعماد فی الواحد لعلی لای یطین وجوده
و جود الواحد لعلی لای یطین شئی فی الوجود مددک من الحسوسات
و غیر ذلک بوضع و انما یطین من ذلک لای یطین لای یطین لای یطین
ضاهب بها الکشف کل موضوع و یصفه حرره و اعلی یطین بوضع
و انما یطین من شعاع الکشف کالموضوع و لای یطین شعاعا لعلی یطین
الشعاع لعلی و لعلی علی هذا انما یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی
اما انما السعد لعلی یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی
مد کل یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی
لای یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی
یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی
که جود لای یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی یطین لعلی
و محسوس که لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
ما یطین لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
عملی که جود لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی

گفت

گفت و نادره ذکرسان خواهد کرد از این مقام مذکور هیچ کما کات
لنسان الکامل رسد ما لکون و الکل کل صور صاعده و یطین
الکل کات کل کس من کل یطین کات و لکون داخل فی حق
محمد یطین لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
من عمل لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
فی کور و الکل یطین لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
و لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
الکس و معاهد لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
یطین لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
الکمال لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
الکمال لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
الکمال لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
الکمال لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی
فرز منها لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی لعلی

الجبلی عند برکت صبی لکری من جرد لاکری مساجد بالحواله لافراد
 عند المسکونین فی کل جرد من الی اصل ساطه وان کل هو ملصقا
 به کل ملصقه کل کلمه وذلک لانه اذا راى الکاشف لیسو حدان
 کل وقت لیسو من وانی قلنا لکلی وانی لیسو لیسو وینت نه دلت
 جرد اصل ملصق بالکل علی سواته فلما بدان لری فی جرد من کل
 فربما کل محدثه الموقوف من سواته فلهذا الفصله لیسو لیسو
 بر موق سواته لیسو الی لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 ما بها اسیر وهاذلک لیسو کشفه لیسو کل لیسو لیسو وینت نه
 حدی که در حق حضرت معصوم سک در دم آرد وهاو که در آن
 فراس فی لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 دانی کشفه لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 الی لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 الی لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 ع هاد اعطی لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 داسی لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو

عفی

میتنا جرد شهودی واور شئی و حدی فی محله احدی وکما
البعی لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 محاله فی ایا و حدی کالمون تس من لیسو لیسو لیسو لیسو
 سلوک و فی کل لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 سنت بحکم این مقام جمع الی احدی جمع مذکور کما فی وینت
 من و حدی لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 ا و ا لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 مرا لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 کمن لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 ایا لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 و لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو
 لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو لیسو

نوره الى ياقوت وحيث انه اراد من العالم ما هم قائلون بان العقل له
 وادراكه ان العقل وحده وسوى على الحساد فلا يعمل القساد بل ما يتم
 صلاح المعاش والمعاد فلما كفت افاقه حدود الشريعة حتى يترأ
 فهو ان العلم الراعي في العلم انما لا الاحياء لا يلزم الاضمار فاذا رآه
 الخ عظم كان العمل مما اراد منكم وكانوا مختارين له فادر من عليه
 مكسبين له ومواحد من لا انهم ما اطلعوا على مراد الله سبحانه وكانوا
 في شغل بل في شغل القههم من جهة مرادهم ولم يعرفوا دراه او كانت
 كوتهم في شغلهم ومراة عدد من علم ان روال الاحياء لا يلزم الاضمار
 على العمل من العبد العاد والمختار والشيء هذا الشيخ لا يتدبر والا حصار
 لعموم احكام الشريعة في نظر العقلاء وكلوا في الكثرة والنفار والكل
 في شغلهم لا يستقيم الكل في كل سنة في شغل وتفصيل ذلك ورد ما
 برده على راجع الى عالم لو ان العباد على نظر الشريعة عملوا بعد من كان
 عهده لعلنا وانما اعياى اليه الحق انهم الذين ابقى من ينظر يوم ربه
 السوى فعلموا على ساطع النور والوجود والعالم السد النورى مناه
 وكل ما فيهم برو اسوى وجهه فالعموم بعد سويته لهم في كل شئ وهذه

هذا لك معنى لكنا ومن سويته وورس من انما لم رجه المحصوده مما ذكره ما
 سئل به وهل ملا علمه بغيره والرم بغيره ما لا سئل به وعلم الك
 ذلك وهو من سيات احب ما علم به من غيرهم وانهم من سيات
 حكمة وعلما وادوا ظاهر من غير اسكال عند من كان له ذلك
 السمع وهو شهادته بما ايجاد او المعاند او الواقى مع العوائد والنا
 على سوي العباد فضال عن العبد او معانيه في الضلال عن الطريق والله
 ولي التوفيق والعبد على ما علم سوا من الى واحد له حتى السد اراد به
 ما علمه لولاسي والذبح الذي له العاد والقدح في طرفة الخمر احرانه
 لعين الحق صافي الما وادى اختلاف وراى جدهما كالموده وسكن ذلك
 لعموم ماحي الما وادى الما في دعام بها لولاسي كابر في سكر
 دوست داشت مرا لالم ودمي ظاهر كود با حصر مشق ورم من حال
 من كود را سكي قد اتي كقدرت ميكنم طرس دلس ملاكم كود بر طاشي
 وعاشق وسعد شد كقدرت او تمام ويا من كماله ودمي سيات برس
 بر من بوسات وستمع ورافقت كقدرت جود وظهر وجوه بدين احمر
 جمع مذكور كودم كعصيان ديدم آن شكي لالم با حصر مشق في عين

اصل المصباح من احيى المرق اذا لم يعم حتى سرقا وكذا الكلام المصباح
 طبع معناه ثم كسبوا المعنى الذي يطلبون له واللام في المعنى
 معناه المصباح في المصباح المصباح في المصباح المصباح في المصباح
 دوق على من المصباح معناه دوق وهو صيغة من المصباح وكذا المصباح
 ثم بهالم من لم يعم في المصباح في المعنى المعناه حدس
 ان احوال واسرارها لا يرد وصرح بكفت مران في خون خود را
 كنه بود يكسب في المعنى شده هناك ما يورد وصرح في المصباح
 وروايتهم دادند انور بد كاخران خطاب كنه در امرا
 ما هم بجا رستم من ما جور و مشاب و عاری و شند بود في المصباح
 كفت در دعا و در اكلهم هو كما عبادك استغوا على لونا الك
 بعضا لك فاعلم ان احوال دعا و در اشارت و در معنی
 بدرج می باشد که عبادت ارجیت صبح علم خود اراحتی و سنا
 سنا می تواند کرد و در وای دیگر که العباد عظم یعنی در اشارت معنی
 لطیف مردان و با هم بود که عبادت کشتا قنبا و کشتا و عبادت
 عن الحسا ابدان شده میگرداند فعلی الروا له لولی حرق بالمتقی

مراحتی

وعلى ان منه موصوفه لعل المصباح سره ای انچه و آن امور که
 مک بر می شمارد و در اشارات استده درج سار من های کل شی کل
 بالمتصل والای قال و رای الله فی کل ما را اذ اناج بعد اناج در
 می بندد الروه نورها الى انقام علم من نور و معکم انما کنتم فی کل
 و ان بعد فی حد او کل و صوره او معی او عرف ادره او و حد او
 الکلمه مع و هو لا یسرى الا هو فلا یسرى انما سب لهذا و در عبادت
 کل عباد حد المعنی والایات له و درین فشد و او و حد المعنی
 حد درج سار انچه و ما فی العباده تا فیه موصوفه حدس من نور
 حدس می کده اذ انور و نورنا بعضا و فی بعض المصباح حدس
 اراد من لم یعم و ای لم یعمده لم یعمده لعل انور حد و لم یصرح بها
 ط لعل الایا لایات له و معنی لا نور و العباده کما اعلم المصباح معنی
 المصباح فی کثرت السرد لعل لایات له ما بها الی المصباح معنی
 نور المصباح و قال فی لایات معنی العباده حدس ان فی لایات
 و معنی ما عرفت العباد و لو وضع عظم کانت حدس کانت معناه ان فی
 ان سارده نور معنی عظمه معنی سار العباده علی هذا ان یكون

مصدق

خسران العباد على غير ما جرى على ولايات ربه حتى ان معنى من العباد
 واستند العباد الى العباد اما لا بها لاسل المعنى باللسان موصوف بالمشقة
 فاعلم المعلوم من العباد موصوف معنى بها والمعلوم بالاشارة كما اكتفت
 العباد من اللفظ ان كان كسب العباد بالاشارة لكونه ادق
 واللفظ اما لا بها باللفظ الى معنى باللفظ على العباد لكونه لا بد
 بالاشارة ولا يعلم ان يكون موصوف على الى وجه لا يتابع الضمير
 التكرار لا يوصف باللفظ ولم يرد بالاشارة لكونه لا يكتفى بها
 المشقة والظاهر وجود السوء في الجمع والتكرار في الاكاد والاحزاب
 اظهارة التلويح والواو الى اللذان يستلزم الى قوله في قوله باللفظ
 والوساء وان كان موصوف موصوف بالاشارة واللفظ لا يستلزم
 انداها بالاشارة الى وفي الجمع بالاشارة الى سبب من سبب اللفظ
 معشوق وجوهر من اللفظ واللفظ بالاشارة الى اللفظ لكونه علم
 معلوم ووجوده ووجوده وجوبه كحكم عبادات وكيفية غير
 انسان والاشارة الى كونه في اللفظ واللفظ بالاشارة الى اللفظ
 في اللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ

كوت

وكثرة علمه على كونه كونه في اللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 ووجوده باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 في اللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 على كونه كونه في اللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 على كونه كونه في اللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 محدود باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 انداها الى كونه كونه في اللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 وكونه كونه في اللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 اظهارة باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 حيث كونه في اللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 وعند طهرت اللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 الى اللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 طلبا سدا موصولا الى اللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ
 واللفظ الى اللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ باللفظ

صفت

ذات

که مدوح من عالم است از جهت روح من عالم و قدرت اعمال و است
 استند و بنا بر کثرت حسی علم معامات مرکز است و وجود او
 نفس من عالم کثرت حسی معامات که عالم حسی است و استند با همه
 عوامل بواسطه من لکال و مستند است از صورت عالم صورت
 تفصیلی ذاتی من و کلی من است و ظاهر وجود است و این صورت تفصیلی
 است از من صورت احوالی من که از من که حق احد است و تحت و روح
 اعظم مدبر این صورت احوالی من است و نفس کل مدبر صورت تفصیلی
 من و مدبر عالم علوی و سفلی از من صورت احوالی من است و مدبر
 سفلی اند و روح اعظم من نفس کل مدبر وجودی می رسد و این است
 صورت تفصیلی من که تعلقات عالم است و اما در عالم علوی من شود
 یعنی روحی هر عدد و وساطت از من روح من و در من او
 مستحق شود عبادای من و از من عبادای من و از من عبادای من
 عالمها جمع رفیع و آغا او در عالمها الشاطی بغیرها و التفرد و بعد
 منی بر عالمها و بعد از من بعد و المعنی ان حکیم موانعی ساس
 من و موصی الدی و الروح موانعی بدانی ان ماضی

لصحة

فصل الحس و ذلک جعله الواسی الخیر و السیر من اسرار الاله اولی
 الی الواسی و ما لیس الی اللاهی و اخر من الواسی یا مظهر للروح الی
 معاون من قولم ظهور علی کذا الی علیه من قولم مظهر علی
 الدن کتو و الکل و اخر من اللاهی یا مظهر علی النفس و ذلک الی الملك
 صدم من قولم الروح اولی عالم بالعلی معنی الروح و مظهر علی النفس
 لیرا الی هواجس الدات السطی عن سرک است نفس و السطی من
 صمود النفس الی الم بالعلی معنی النفس و مظهر علی الروح من الی الهوا
 النفس و موانع النوائی من نفس نفس النفس علیها من مظهر الروح و سید
 بدین العالم من خلق علی الله من معبود و هی الله قال قال رسول الله
 علی الله علی سلم و السطی ان ما یؤتم و لکنک لما کثرت و بعضی
 السج و د مظهر علی من معبود علی من معنی لا هماره و لا نایه
 ان سید ظهور السطی من موانع و لولا یلم مظهر که ان لم یظهر لاکم
 الا لوجود هو الله السلام ثم اخبر عن الواسی بانه یأولها الی
 سیدی الروح الی الهوا و موانع الی الله الی مظهرها فان
 ان فی مظهرها المانور و الدات مظهرها انوار الروح و هاتمه و من اللاهی
 مان

احکام میگویند زانچه بسوا و طاعت صدق و مرتع کرد و حکم
 و حد علم و تعقل و استکار شود و این بدایت شوک خفی موسوم
 است از عواکه وجودی تا که در عالم حس احکام ادوات و کفایت
 ارجح مطلوب و مطلوب مد حال منور دایره احوال فی الزمان شود
 در عالم معنی وجودی مانند افعال آن از مسکنه پس میگوید
 کسی که این صورت را حدیق که من مشاهده ام صورتی را هر چند
 بر کوه این شوک خفی که درین بدایت است مادی و وارثا و وارث
 او نشاء که اول الزم احکام اسم صادر و بدل و تبارج بصورت
 احکام تبارج و لطیف و متوحش و لالت مسکنه کسب سالی سر سبز
 و استازان معنی از کفایت معانی با لعد و غیب بود و عوت و بدایت
 فی قولیه دل بند سبیل و احوالی اللطیف لصره انا و من معنی سبیل
 الله و انا لم یستوکن یعنی فی اللطیف و کان الله من ان یكون
 عما هو المدعو فی لسط و وصل الله فی غایه نعم من عرف الی و انا
 من المستوکن بهذا النفس و انکر و التحدید الاستکمال استکمال
 طریقت صریح عن معانی النفس و معنی شوک یعنی ای من علم مراد

يقع بالوقوف الذي قائم في الدنيا بينهما في الوقوف بالهاتين
 مع تركب من الوقوف مع السكك لا تسكن السادة العلوية فاما
 الوقوف بالسكك لم يسهل منها تركب من الوقوف مع السادة
 عربها معاداة فانه ما يبعد ان كان قد وجد في السكك
 السكك في الوجود وفتح السكك في الشهود ووقوفه من ثم
 المعصود في سائر سور سواه فالظن ان السكك لا تسكن
 الاسال الى سبق ذكره ههنا من الحجب والحيث والاسال الى
 ان السكك في الظاهر لا تسكن منها انما هي صورة من السكك
 عرفها من معرفة سائر السكك في كل عده سائر السكك في
 الى بداهة بعض السكك في السكك في السكك في السكك في
 على معنى السكك في السكك في السكك في السكك في
 ان السكك في السكك في السكك في السكك في
 من السكك في السكك في السكك في السكك في
 على معنى السكك في السكك في السكك في السكك في
 الى معنى السكك في السكك في السكك في السكك في

الاستغفار

تکامل و تنوع

اول كل موضوع ومعدا، فكله وخبره انما وهو من سبب قاني
 في السماع كما ان السماع في بعضه من سبب سبب حال بنودي
 المتكلم سبب سبب لعل السماع في السماع كما ان السماع في سبب سبب
 وكله من سبب في سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 مردات جودم راسان بروج روح وروول سبب سبب سبب سبب
 در وقت سماع بدو حادثة في حادثة حكم العضاى عالم وحركة سبب
 مرعاى روح سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 شئ سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 در بول اول عالم سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 في نوم حكم سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 وحركة سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 وحكم سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 المسبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 نور وظهر وجود ان سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 ان سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب

بشئت حاج قاذم الى اهل جلاء والحاديات ما كذب الروح الى
 عالم البود والوحدانية ما كذب سبب الى سبب سبب سبب
 الحق عالم كسب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 في سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 معنى سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 الواسي يا خالي في السماع من الوجود الا صراط الوجود حاد سبب
 مقادير سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 وراى عالم سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 صور كمال الى سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 المداعية الى جود الذات من سبب سبب سبب سبب سبب
 سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 الحد سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 ملاك سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 كماله في سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب

ادخر معني من حسن الحسن في آتى صورة كانت شرة او غيرة و رفع
من فناء يكون صوما اخر ساقى و آده آيات سورة من الحواش
تكرى على العمل حاصل حال الصورة في ظهور ذاك الحاصل سمع ذكرى
مادان كاسي فكل الصوت الحسن والمحسن ايضا وكهرو عي صورة
سودات الصورة للفضل نعمتاً على يد مكي حسن البصر بالمحاصرة في حسن
السمع بالمحاوره ونحوه الكلام في هذه المساببات اذا اراد ساقى
التي لا دوام على التلبس بوجود مطابق لما بين المرسمين في النفس
والحس كما ذكره فصل في هذا الباب ما اهل علمها من المطالبين
لدوام على التلبس ولو حصل في مادي كذا كذا لك التلبس على
الحواس من جهة استعمالها على صورة المتيقن وادراكها على استعمال
معال فخرتها لا على خرافة الذي ليس الصورة المسالمة فخرتها في
العمل مطابق لما لان مثال الصورة العشرة مثال الصورة الكونية
لذلك سالك التلبس بالحق على المصطنع ان اراد التناغم على حقيقة
ذكره فهو فكره فخرتها مجبوه واحصاء ونحوه اياها تسان على التلبس
مذكر اشتغال اسبابه في كل الصورة التي على المطابقة للصورة العلية النفس

[illegible]

و حضرت مشوق را بوی انگیز گشتی که بوقت خاشاکه بر او
 و انضام بر درختی قطعه دردی نماید و سرودی گوید معنی در آن
 بگوید حضرت مشوق را مشاهده می کند سم و ساموین از آن بختی شود که
 الودق و اراد العقیق یقول لما زعم علی المزوم مدد علی السد و البواد
 الشوم و سم و سم و فی ان رونه غشده لاسانها سروق و ابس
 سس و جوس منس بود ختم من بی پوشای جوی و او میسکند که
 حضرت مشوق را در شامکای بر لها که کجند و دروشای بدو
 بدو آورد و من فکر مدکور را آن بولها از آن حضرت سوی مردم
 حسیم بان در لها روین شود و بان پوشای همان حضرت یاد را آن
 سابد میسکند و آن مشاهده سم سکند و سبب اگر عاقلان سرق
 شامکاه چه و بگوید در خاشاکه توجه کند با جرم عاقلان و ترا
 کاسکاه و سروق و انشا کلا هانی میسکند و در در که با و استغ
 کان سروق روی عاقلان را باها در صورت انوار الجوی الی
 نور الکتون لم یکن الا من الیها و قد علی لوه و الخلال مسدود
 الیوه و الخلال عطف الیها من الخلال و جود لاسانها الی الیوه

کرد

هم و میرو و ولسی اکوس السراب ذ السطاعی کیرت سس و
 سراب و اعداج و اکواب سر سحاب و حسن و و ولسی انار
 مشوق عطا میداد خون درست گردانده شود برین اعداج و ک
 معنی در درج سستی نورم حسن و ولسی من آن بای حضرت می
 و حضرت و در آن شربت مشاهده و ادما که میسکند و جع علی الی
 و دوق ولسی مشغولان و اکوس فاعل و دمن بول و روحی الی
 و معنی انساب ای کما استعمل حسن میشتی من محضات و ملذذ
 سعلی لاسعاله عن ذکر الحق بل علی علیه و هدی الی و هدی
 من خدا ناها و کلا سر و و و سر و هدی سالی من حضرت الحق
 اهدی لوجهنا لواسطه علی السیم الی روحی ذکر الحق و اندوچ ساسم
 دریا و کلا عطف لوط الخی و الشوق همانا روی علی او را و کلا
 و و الصبی ملذذ سیمی ان طبعی معینا تا نباند کلا عطف الی
 الحق و یالشوق الشوق معنی بواسطه علی سم و کلا عطف و شست
 روی مدد علی الی نور لاسانها علی الجوی و کلا و اهد و اهد و اهد
 خربها الی بواسطه البصر فاذا ادبر علی اکوس السراب الخدیج لاسانها

ادله رسل الخواجه الله وادراة العلي الدرة الخواص الظاهرة و ذكر
 المحمود الله ظاهر امام و حاه الى الخواص الساطعة و باطن مع ظاهر ما دونه
 الله رسل الخواجه لطايف المتفان و لولوا انما العليان رسم في الخواص
 الساطعة صورة المحموس يعني المشايخ المذكوران و مع السلسل و اما
 قلنا انما في ظاهر معني مع لان المعنوم المستعمل منه ان الخواص العلي
 الساطعة مع ادراة رسل الخواجه الله ذكر المحمود حاصلي في وقت واحد
 و مع من كلاد المعرفه في فعل و احد من شان حال في السماع المسموع
 كنهه كنه على و فيها حال السماع عاد الى الخادم ذلك الصانع و احضر
 عن اعداد انه كما هو السمو و هو داند ان الصفات ^{الوجود} تلك
 معلوم و يحضر في الجمع من اسمها سدا فاستند عند السماع ^{الجمعي}
 و انكسرت سوتها نهد و ان غلبه في سواد و باطن مسكونه نام
 معنوق مر اساد ميند و ان واسط مر اد حضرت جمع و احد
 كه جمع اسمي و ست حاضر مسكونه داند نامن در ان حضرت نزد ان
 سماع انكي ظاهر و باطن خودم مشاهده حال ان حضرت ميكنم و باطن
 بلند و در شاك مشنوم حاج الجمع جمع المذكرات المذكورة و غيرها

در مقام جمع روح و مزاج از حضرت دوست انوری می باشد روح
 عالم وحدت وجود و نفس مزاج از عالم کثرت علم مخلوق می باشد که
 کلی که احد پس این از هر یک از این روح و مزاج مکرر و عظام
 خودی کمتر مایه یک مکان شاهد حضرت دوست در آن مرکب خود
 ملتئم شود روح شاهد کثرت در نفس احدی شاهد وحدت
 در نفس کثرت محسوسات و از این جهت محاذیه و کمال کثرتی در میان
 نوای مزاج و روح عالم من مدعی شود روح سماوی روحانی و حیوانی و انسانی
الساکنی و قوامه بها الی بالله الدائم الخلود و مومن روحه فاذا استقر
نعمه من روح و کمال نفس لایزال الی ابد و فی بعض روحی
 کما الدان الی علم من و حیها فی کل انسان و کمال روحی مطوی
 المسوی الروح علی نفس الی الخیر العالی و فی بعض روحها مایه
 الروح مجرد کثرت روحی الی طرف مخالفه لایه مطوی می شود و فی بعض
 الالکانات الی شیء اعلی کان او اولی بودی بالسمعان و السوف
سایه کما دین و المردوب روح روح و هم العالین فی حال
فی محراب الیها و حال الله و روح الروح و کل حده سن سحر الی

مقدور

از حضرت دوست سوی حضرت معنوق و الطلاق او و آن روح
 و روحیات هر فردی و معنوی از این صورت معنوی روح مایه
 از من هادی است و مایه عالم اصاف و خود من و بعضی او و آن
 مزاج و صورت است و ظاهر عرو و معنوی او و کمال
 کند است و در هر حد که مستطاب معنوی و عرو در میان روحها
 او واقع می شود که روحانیت هر یک می تواند که از جمیع معنوی بود
 بر مکرر و عالم خود باز گردد و در آن هر که کشف شود حضرت دوست
 مشغول گردد و چون کمال هر یک از این طایفه که سطح بود لا محاله
 میان ایشان قوی شده است و از این جهت تند از این معارف
 ما را در هر حد مایه در جان کندن در و در هر که محسوس طبعی
 النوع الاول علی الطبع و البانی یعنی مایه الحسنت عند المعارف
 اصاف و الاول الی الله اصاف الحس و المعنی الی احدی فی کل حدیه
 محدود به این اهدا دین من روح و جسم که از من روح معنوی
 الموت و النوع الاول من روح الروح و البانی علی کتب
الصغری البانی الحس و فی البانی دین الی و من روح الی الحس و

در حرکت و توقف من مرد و عجب این کودک نوراد که کند تمام مراد
 خون مرگه شود که بواسطه الحامی که از حسنه امی بوی مرده و مرگ
 می که از آن که از ارماد در باد می کند در و و صاعان انسان که آن
 و طفت او حسنه و صبی می باشد که سالی و اهل به در آنکه بواله
 و طفل و تصویره از آن بوی می شود و اکا می بوی مصاف و الحام
 انبار الشی فی الحله و ذلك لا يكون الا من جهة الحق و الملائكة التي في
 من ابوی و ابوی علی قبر و علی انا طاع کل من الله و بذا واسطه کمال
 موسی علیه السلام ثم یوسا فیه ملک فی صورة عترة و غیره ثم الاله
 المسد سوا نعم الله و الله الرحمن الرحیم ای عترة الحام و طفته کوی
 الی التی صلی الله علیه و سلم فادای و حرکت اموی فی السراج المطفئ
 البصر بطریق الحام ثم حسنه بوی لک الله و بطریق طفت و کمال
 و کذا انما الولد علی شانه فی السراج معوله و ان ساسد علی
 کل و اکثر و لید کون بکذا حال صوره بوی کون ساسد و کذا
 او طفتا و ساسد الا انما الی الولد فکمال الی ساسد العقل
 الی الله اذ انشی الحسنى یولد له حسیه و الا ساسد بطریق ابوی و

الاولیة

و انما و کمال بطریق الحام و انما بطریق طفت و ابوی لک کون
 عند کشف الحام و بوی حمان و می ساسد من عروا طفت و بوی حمان
 بواسطه رسال الملک و الالهام بکون من و راد حمان و کون لک
 بطریق طفت الله ان حمان بطریق طفت لا ساسد الی ساسد و راد کون
 شیخ و حمان علیهم رهو ساسد من و راد الی ساسد و لک ساسد
 بوی علی صوره لکسری ابوی من و بوی حمان ساسد و حمان و حمان
 ارسال الملک فی کل حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان
 لک الله الا و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان
سلسله علی ما ذکرنا من در حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان
 الحام و حمان فی ساسد الی ساسد و حمان کون من و حمان
 ان حمان بعد اذ ساسد من حمان و حمان و حمان و حمان و حمان
 و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان
 او حمان فی ان ساسد و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان
 و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان
حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان
 حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان و حمان

رسول

سختی

سموا صوتا طسا تذکره واحد و ذکک الخطای طریقه مذکرات العت
 انعداد شوقا و طریقا و لما کان سماح الولد و رقصه لکک بریا
 عن البعض فلیق غا نغده من سوار السده و الدما عونا عن صوم
 سماح الواحدین و رقصه لکک عالم کاله المری عن العید و لی
 و نعرف عن حال السماع کاله لکک لرقص السماع النقیض س
 و این فعل با این حال که کهر شد سالی رقص و مصلحتی
 حال سماع و جعلت صوت و از دیدن سماع و حرکت اسالی
 سال یا رقصه و رقص و بعضی بعضی از رقص کندی بعضی عاقلان
 این حال که الرقص بعضی با این سماع می شود از رقصه جوان آن
 بعضی که هنوز هیچ کمالی نرسیده است و بعضی حال سماع نرسیده می
 ساند که با و آتی و بعضی که تقاضا است سماع و طریقه که خل و حدیث
 او را روحی و آتشی حاصل شود یا یا سماع سماع از آن پس کمال
 را و آتشی میسند و بعضی خود با دراک آن کوش و هوش می نهد
 و نوا سماع هر که میسند سماع این سماع می ساند که این فعل
 ساند سماع بطریق اول ساند که بعضی لطائف کلمات و ترنم

النری

بی

حاله

حالات مشرویه باشد و کلمه کنو و کمن با سماع و شکات و جملاتی
 تقاضا است این جناب و طریقه که از این موزون در این صورت آتیب
 است و بعضی معلما و حدیثا را این کمال و یکی که مصلحت یا این سماع
 ساند خود و از عالم کثرت احوال و طریقه ساند و تقاضا سماع از عالم
 کساند و حکم سماع از کمال است روح و مزاج و مسل هر که در کمال و سماع
 حساب کاند سماع با او و بر صورت او هر که ساند سماع
 بر سماع سماع در این ابتدا و ابتدا را هر که در این سماع کندی و بعضی
 ترک عاقلان و قطع عاقلان است و بعضی بعضی در این سماع کندی
 سماع اگر عمل در بعضی بعضی سماع حال هر کمال سماع با سماع
 در این دو بیت عام سماع سماع کندی که در سماع سماع
 معصومیت سماع ای سماع سماع سماع کندی که سماع سماع سماع
 و سماع سماع سماع سماع سماع سماع سماع سماع سماع
 عن حال سماع الواحدین سماع سماع سماع سماع سماع سماع
 و سماع سماع سماع سماع سماع سماع سماع سماع سماع
 لو اذ الصوت سماع سماع سماع سماع سماع سماع سماع سماع

المنقوص واقفاً لا يزال يصرح بالجلد والنفاد اذ يقول الرفض بعض
 الرفض في السماء ليس له وجود حال غير مستقيم على الطور في بعض
 من ذكره او مناهد. وذلك بعض لا يبرح لودى بوجود الشوق
 الكون في مقام الشاهد. كما قال الكهفي في الاول حال ما كسح الى
 برغم برغم عالم اذا نام سوفاً بالمتاعى وبهم ان يطر الى
 او طامنا لا ولهم من سجون ابو طفيل باو از ان يوازده حكمتنا
 صوبه وسعدى شود ارجعت شوقى روى او سوى عالم
 كلب جوى كظم ان ظلم نظرى كه ما او هم ناهت وقصد كنه
 ابرص روى او ووار كنه سوى او طمان ومقامات او
 وكلفت او در عالم معوس و ابرواح وصال بدلين بيت هم
 شرطت وحواسل عتده م سكن بالحر كنه هو عتده اذا
 مال اندى مسدود سرت سس ساكن كود ايتده شود
 ازان فلى واضطراب طرد طمان لميد او م كوجود بواسطه كرك
 كهور باش ارماد ووداد ان كهوره اورامى جيتاشد سلسل
 وكنوبه كه كرك حده ماندا ان طعل دليلت بر روى بعض
 رضى

معى ابرو كنفون دره چهارست آتده وكر ان طارت سكند كرك
 وهد صان نفس و مراح واحد و المعنى شود و كرك و معنى ما كان
 كتن كرك لوى ازان مى رسده دا السمين الى اذا نام الولد
 سوفا الى مركته الاصل ووطنه لا ولى سيب ساعا بالمتاعى و هم
 روه ان يطر الى المسال الى و كنه الاول مرر الى من روى
 الهند ككن سيب كرك طرد و هم بالظمان و موافق من ابراد
 نه المعنى الجتر الى فانه الرفض كرك و السراج و ذلك ان الرفض
 هم عتده سراج مان روى الى و طينه الخالوق و عتده روى السراج
 نه الحال و كنه هم سيب كرك الى طرد الى حال الرفض
 عتده روى الرفض و عتده من سبيل حاله و سيبه حال الولد
 ابرو و مو عتده حاله السراج حال من سبيل ملك الغور روى روه و
 روى و قال م و عتده لوهذا حدى عتده كرك خسران او طمان
 حست من سبيل وادرك كرك دم بواسطه و عتده روى
 كرك عتده و عتده كنه لود و عتده نفس روى من و او عتده
 اساق در و كرك حقيق و عتده مرانا كنه طلاق و عتده

صاحب

صیغی خودش می آید بواسطه و تسانیت و حلت و عدالت
در برین و یک بن صوت و آن جوانی با معنی صوت و اکائی
در کسب و وجود اصطلاحی موم با معنی طلب این وجود
مرحمت اطلاق خودی را بواسطه امانت و کثرت او و صاف
تسلیم و امتدانی و با طلب سبب خود و اعراض خودش
از قید حکم کثرت بر آن کنون بر وحدت او غایب بود و چون
این باب بلکه سودا و وجود خدا در کثرت کنون خودی
سودون را معنی لطیف معرون سمع برسد حکم وحدت و عدالت
بر صورت و معنی بر احکام و اوصاف کثرت و او را تصور
بیکر داند و بدان علم حکم وحدت وجود در دل یافته شود که
یکی واحد او می کرد مصحح حکم بود تعالیم خودش کثرت
و کتب عدم تکلیف از آن نادان که فرکرده و فیکه شده
است و معنی و راجع او در آن کمال و وحدانی باید و مؤلف او
معه و وحدت احدی بود که چون حکم سائر حکم مدانی حکمت
و الله اعلم بالصواب و خلاصه این معنی که در کتب خود در کتب

و احد در آن وحدت و شکی نیست در بخار و محمی باید که او را
کرد و بلکه در می آورد و ان عبارت و محمی را موجب است و باطل
الو اثنی و معنی لا کائن و نور و وحدتی من الحاده هم که بخند
الکوروب می برده اند و اما در رساله انوار سبب من بخند که انکس
که کس مشکک آورده است و کار بر روی کثرت کرده در کسب و جدا
کردن حاشی این رساله در وجود کوسای باید در آن وقت که بودا حق
ازو بشکال که بر مکه و تمیق جانها سوخته بود ان کوروب
حافظ آمده باشند و مونس حق امانت جان می کند انکس و مینا
اما من قوالم کرب الهم اذا اشد عله و اما من قوالم کثرت انقذ عله
اذا اشد عله من در حال کمال و وجود خود کم کثرت و شدت اندکی
در خود می یابیم حکمت انکس این وجود مضاف در مراتب حضرت اطلاق
خودش اکائی می باشد که و قصد لوح و وصول به آن حضرت میکند
سود و محاد را احکام مطهر مراح و معنی سلسله محمولان بوجه
و وصول به مراح می آید و انکس کثرت و شدت از ان عدم تکلیف
از توجه و وصول بوی عالم می شود و با صحت بر من مدانی اندک

اخصى جمع دجنون محل يودى ساكن منه وروايد جمع لما قال اولاً
 لعطى معنى يركب ويواسى الزرك كما يلقط الكثر فاندبنا ومعنا
 مروءة لعطى الجمع قال لعطى ما معناه مركب ايضا ذلك المركب على لم يند
 لذلك المركب ثم قال وتوكت على تعدي اليوم فالعطف كخلص
 مركب ومركب مركب العناد والنقط اي لا يركب العطف لم يعطى
 انضاض د الانسار العز والاعسار والعلة من العفل والواو
 ولعطى الحال اعلم ان كل ما يجر من العبد قولاً كان او فعلاً كان او حالاً
 وجه الى نحو ووجه الى كلى في اخلص وجه نحو من وجه كلى سمى كلفاً
 وفعلاً جلاهما معهما الى اخلص في اخلص الى اخلص لا اخلص
 كسب يجر من لا وكذا فقام لا اول اخلص في الاقوال بان كلف غير
 فعل نحو ما يجر على لسانه من الاقوال عن فعل بغيره فلهذا جعل
 عن غيره بغيره وحل عليه قوله لعطى من الاقوال لعطى غيره والخط
 د اقل في الاقوال الى العصب من كلفه اقوال العناد لعطى وعطى
 لا اراده من يفس لا اراده احد من كلفه لواء على النساء اخلص
 في الاقوال الى العنايات بان كلف من وجه طلبة كلفه كلى فاعطى

العبد اذ

عن وجه طلبة خط الى الدساس جرس او دمع حر والاعمال لا
 الدساس ودل عليه قوله وحطى من الاعمال في كل فعل اي وحطى منها
 الثالث اخلص في الاقوال الى العناد الشريعة بان كلف من كلى
 وجه طلبة كلفه كلى من وجه طلبة وحطى جرس لواء الى الآخرة
 عليه قول وحطى على الاقوال جرس لواءها والاربع اخلص في الاقوال
 اي بالامانة العلة والولد دار العبد بان كلف من كلى وجه نظر
 عليه من وجه نظر كلفه ولا سالى من اخلص اخلص لعدم معالاة لوجه
 ولا سالى من اخلص من اخلص على لفظهم كما لا سالى على لفظه
 لا الى العناد كلفه على السال الدس من سالى العناد سطرهم وان
 بحال اول دس في الاخلص من اخلص ما اخلصه الدس من العناد في
 كسب لاجال لغيره فاعطى اخلصه ما اخلصه الاخلص من اخلص
 وجه فعل الدس اخلصه من وجه فعله فلا سالى الاخلص فعله بل
 بدوه كلف فعل الدس ما اخلصه من وجهه هو كلفه لوجه
 وبذلك اخلص الاخلص من اخلص قوله لعطى العناد والنقط في كل
 والكال ان عاين الاقوال كلفه وكل قسم من اقسام الاقوال

اعسار

ليس في الحقيقة الا حوالا وسعي من صفات الى مريد
 الى اخرى كما في سماءه والى الناس اقرطري وسننا العسل
 بالذات والآخره لا انا عسلان طلسان في الطريق لا يترك
 الوصول الى الذات لا بعد قطعها وكثيرا في الوصول الى الذات
 لمان الله سلسل العسل كلفن الى سحر وبة المعنى في الدنيا
 في البر واما في الآخرة فلما فيها من حمار الكي اذا الوقوف مع الحنة
 مع السمع وتعرف من المصنف سلسل العسل بالذات والمروق بالآخره
 المصنف سلسل العسل بالذات والآخره سلسل العسل بالذات
 استعاره لفظي الصفا والمروق للذات والآخره على ما اظنه الصفا
 الحمار المالح لعم والمروق واحد من المروق وهي حماره سفسف الله
 بعلج من النار ووقى سم وفي حرم من باطني من ظاهري ومن
 حوله ناسا كلفن صمد سس تعدده واس ظاهري في ظاهر حرم
 الكعبه حاصل من باطني في باطنه وسرج لالحرم ظاهر او باطني
 يحوي كلفن حرم الى الحمار لا ولنا انقلعهم واذا واثم في حرمهم
 وابن ظاهر صورت كدر حرمهم است كلفن اولم يروا انا جعلنا

ظاهر

هو ما اتنا وسعي صورت من باطني اذ بان كدر حرمهم حرمهم
 ذات منست حرم كعبه كدر باطني است حرمهم حرمهم حرمهم
 معلما است كدر باطني اذ بان كدر حرمهم حرمهم حرمهم
 ما يحتمل كدر حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم
 لاني ارسل الله حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم
 ما حوزت ارموا حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم
 بر حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم
 ولا يحتمل حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم
 بر كدر حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم
 ارسل الله حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم
 لغيره نفس كلفن حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم
 ويرس حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم
 بر كدر حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم
 معانت اراسان حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم
 اكمل حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم حرمهم

من السوى و هو له صومى من سواى بریدیه مطلق السوى لان من
 ران كاد بود من اليا صداد و كان سوا لاد و لاد و لاد و لاد
 ما تنه في الخلاصة لان الصوم لغة سوا لاسك مطلقا
 ظاهر الشرح سوا لاسك على المعنى الثالث جمع التمار و في الحقيقة
 الاسك من التمر بعد التمر كذا دل عليه قوله و معنى صومى سواى
 معز و اولكون لغة سوا لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 شيخ النصارى خارج فضل من على كذا لاد و لاد و لاد و لاد
 و في الحقيقة لغة سوا لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 العنق و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 العنق و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 في سوط صومى من سواى ظاهر ما في قوله كذا
 يكون در بن بود من رحمة سوا لاد و لاد و لاد و لاد
 و اليا من لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 معام احد جمع من جمع من لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد

بني

راكن شده ما قسم ما يكون فطر را من ظاهر و صورت طبعين ظاهر
 و صورت باطن معي مشابه و يمكنكم الجمع النوا كذا في لاد
 على كذا لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 عادت و كذا سواى و مراد من لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 لان ما لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 الاحاس ما كذا لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 هو سوط صومى فاد كان في سوط صومى لاد و لاد و لاد و لاد
 و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 في سوط صومى فاد كان في سوط صومى لاد و لاد و لاد و لاد
 صوم و من صوم و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 اذ كذا لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 العادت معد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 مهم سر و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 ما كذا و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد و لاد
 كذا

بگویند و مرشدان بخدا صورتی آفریده و ترسها فصل لطافت حکم
 الی دارالعبود الی انا و الساعه کما بین و اسرارنا طبع حکم و
 الوسطی فی ذاتی و کلامی از این تصویر و الی روحیه بدل از این
 ترس و ابوابی از بسط علی غیبا کما کما و کلماتها و این حدیث
 و جمعیت خودم بکلی از ستاده بودم و در این تصویر و اسرار
 حکم احسان هیچ گشت بنیاد آدم علی غایت و الی این معانی حکم که
 مصورت از صورت خود و معانی ظهور و ظهور و این اسرار من
 خودم را ما و واقع بود از این خان زمان که عهد اولین در عالم
 عیب که معانی است بر حکم اولیست و بیشتر ما علی حدیث کما
 از این زمان که ظاهر بود که صورت آدمی این مضامین کشند
 و صورت آدم که اول ظاهر کمال من بود معانی است از این اورد
 من باطنه و بیست ساله استی عالم بود و بیست و اعراف و موافق و معانی
 او مان احسان که انا و الساعه کما بین و اسرارنا طبع حکم و
 معانی از ظهور صورت آدمی که کش از ظهور صورت نصیری محمد صلی الله
 علیه و سلم از این خان عهد اولین در عالم عیب بود صورت رساله

این صفت محمّدی که عن تجو طوی رحمان ویم نام بود و در هر مرتبه
که از این عالم عبث در رسول بوی سدا اهل این مرتبه را را رواج و
و ملک و غیره که بعضی از صوابی دات او بود و سکر و دات آن
از صوابی کثرت خود دوات می نمود ما هر روزی بوسیله کتب
سود و دات و از صفت بعضی از این احوای صورتی صوابی خود کس
فصل و ثوابی دات و دوات سر و الوار و نعم بر دات خود می
کثرت بر کمال با و اسد لال سکود و امر و دوات او را در هر مرتبه آن
مرتبه اسناد می نمود ما انگاه که تعاض این مرتبه رسد و از صواب
عصری کمال اسکار اسد آماران قبول که در این مرتبه اسناد حاصل
آئند بود ای در مرتبه عامی ظاهر شد و حکم این قبول و رد کرده ای
سدا آئند و معین غنای این و حواله غنای ای معنی و دات اهل
بعد رسول سدا و انصاف ای دات الا ان اسد لال علی ای کتب
و اطلاعات الی بر دات علی الا ان مع علی ای کتب بهای العلم علی انا
علمه ان و کمال العلم با ایا المعلومه الی علم مکن کمال و ان کمال العلم
لم تزل لایات و نهاده و شد من علم الا چنین و العلم و دارا دایا بعد

اردن

ایضا ہدی

فلقد وجدته ما ذكره في السجلات التي هي في الجبل والى ما سألتموه من الجبل
 الى الارض وان كان فيها حقله ونده على ان هذه العباد لا وهلا من
 بعد الله الساكن على السبل الموصل الى ذلك وادراك ذكره التافه في هذا
 الاعمال على كسبها يكون صحي وهدى رتود من على عبادها من بعد
 سلوك سبل موصل الى ما هو في ذلك فانه ذكره في هذا السار لا يحصل في
 كسبهم ويهره. وهذا ذكره النظم في اليهودية ورواية مما في شئ واحد
 من قوله ما فعل في فعلها والى ما عاينها من السبل على عبادها وكسبها
 والى ظهورها على صورته وبما فعل الحاد في حقله فلما لم يلا عبادها
 من اعداءه وان هذا لم يخلد الى فوق بل كسب الى جميع جهات الارض
 والاسار الملك ما كسبه على كسبه اليد والعصر وصادق سب ما كسبه الملك
 بعد بعد ربهما حياهما الحسنى الملك على العصور في الدنيا عار يستد
 مرد احد في اليد وفي ان قره نافية استرد وذلك يكون عنوان كسبها
 من الملك الى الذي لا يموت الى الملك الذي لا يموت ومن الملك على ملك
 ارفع العين كلما اسم العدد ملكا المنبر في سلم اليد ملكا كسبه في ملك الملك
 وما كسبه الشطط وسرطها اسم العصور ورواها في الى الملك على ملكه

في أرضها الى ملك سماء الجنة حكم السبي والكال انها جاهدت في سبل الله
 سمعه فعارب سبي سبي سبي سبي سبي سبي سبي سبي سبي سبي سبي سبي
 والباطل في الدنيا وان قره عدو سبي سبي سبي سبي سبي سبي سبي سبي سبي
 الى أرض لعمال الجاهل الى طسفي هذه الملائكة بها مذكورة في سورة
 وتعدا ان ينجس من المؤمنين انفسهم واسموا لهم ان الحكم لعمالون في سبل
 الله لعمالون وعمالون هذا خليفه في التوراة والاكمل والوآن و
 من في بعد من بعد في سبله واسموا لهم الذي انعم به وذلك هو النور
 وطسب لعماله في هذه الملائكة كذا في سبل الله السطحات والوآن
 والطسب والافلاج على كسبهم الذي سجدوا في سبله في سبله لعمالها
 في سبل الله لعمالون وعمالون والى سبلها عانده الى الحق واللا
 في لار من طسفي على الى واصا والارض الى حقله الى سبل الله طسفه
 وارفع لعماله سحر وفساد عبادها في كاس سبهم في حياها كسبها على
 كاسه وسعد وفسادها خارجا عنها في اوجها في سبهم في سبهم في سبهم
 حاصد جلها حياها سبهم من حياها كسبها سبهم في سبهم في سبهم في سبهم
 دخل في كسبها كسبها كسبها كسبها كسبها كسبها كسبها كسبها كسبها

ما مطر را درش با هر حکم از شماست تا هر چه میسر و کفایت می شود
 از هر چه بود و بعد از اول برول و سر آن یکی و خودی باشد و نه باشد
 پس چون هر یکی را اقتضای کار که در اندازد از آن فصل که در وقت
 آمد و آن را در صورتی که آن ملک مشکلی گشت یا حواله می شد الله
 بر عیالی و عیالی از بعضی که می باشد و در بعضی از این
 سگی که معنی است که می اتان یکی که از این عیالی و بعضی
 است که است که معنی شود در بعضی که می باشد یا این که یکی که معنی
 این معنی است این صورت که در بعضی که می باشد و در بعضی
 یکی که ظاهر شود و این معنی که می باشد که حواله می شود
 حواله می که در بعضی که می باشد و این معنی که می باشد
 یکی که در این ملک است اهل این ملک را از ملک که معنی و در قالی
 هر یک که معنی شده پس این صورت و صورت که می باشد
 در در است این صورت که می باشد که معنی که معنی که معنی
 کان الکامل جامع المظاهر هم ولا فطر الما وحل من بعض
 به مظهرها السیاحات من و معنی که می باشد و معنی که می باشد

حسن

از نور یکی ظاهر می شود و فرد تا کی می رسیده است که حلال بود
 که در اهل و من می دهد ساد بدل و استمداد از این مظهر را را بها
 می باشد و بعضی که در این است و می باشد که در این است و معنی
 و معنی که در این است و معنی که در این است و معنی که در این است
 و از و است که در این است و معنی که در این است و معنی که در این است
 یکی که در این است و معنی که در این است و معنی که در این است
 است که در این است و معنی که در این است و معنی که در این است
 او آخر که در این است و معنی که در این است و معنی که در این است
 از نور است و معنی که در این است و معنی که در این است
 این که در این است و معنی که در این است و معنی که در این است
 معنی که در این است و معنی که در این است و معنی که در این است
 المعارف و اعلا الطایفه معنی که در این است و معنی که در این است
 لان العمل من الغافل لا یکنون الاعمال و الکامل هو العارف
 علم ذلک فیما صواب قاله السیاحات من و معنی که در این است
 و معنی که در این است و معنی که در این است و معنی که در این است

سواء من ذوات نورها طاعت مستكنة بالذات او من حكم اول المذات و قد
 يا حكم في قوله موحده من علم كذا في الامور الموحده الى ذاته و
 برطان قلناه انه ينبغي ان يكون حده كما هو من كماله و قد
 لا اورد من انك التمسك لا ابلغ من النظر اليها انت سطر ابن سطر و اما
 مطلقا فاعلم ان العين ليس بها كل واحد من جهة ذاتها الا من جهة موهبة
 كما ساقول من علم ان العين ليس بها ساقول بالذات فان قيل الى هذه
 الوجه فذلك على حكم التوحيده ساقول ان يكون الوجه على صورة الاستعادة
 ومن علم ان العين ليس بها ساقول ان يكون الوجه على صورة الاستعادة
 من موهبة من كماله و قد اوردنا ان كل عين في احد هاتين
 ايضا في اول الدنيا ساقول ان كماله ساقول على صورة واحدة
 و اما في الموهبة الواحدة في كل واحد من هذه و قد اوردنا
 كل واحد فيكون كل واحد من هذه و قد اوردنا في كل واحد و يكون كل
 ساقول الاول و لكن في صورة و انه والوجه الاول ساقول ان
 و التمسك الى ساقول ان من علم ان كماله ساقول على صورة واحدة
 انه و قد يكون كل واحد من هذه و اما في موهبة و قد اوردنا

ذكا

عنه

لعمام في المعبر عنه بالكل موحدا كونه فاما الما و اما في كماله
 فاقول و قد اوردنا من كماله ساقول ان كماله ساقول على صورة واحدة
 اذ اجمع في معام السهول موحدا السهول موحدا ساقول ان كماله ساقول
 حده في العلم السهول في معام لا اوردنا موحدا الما و قد اوردنا
 فاما في الما و قد اوردنا و قد اوردنا في معام السهول موحدا
 بعد ذلك في علم السهول موحدا و قد اوردنا في معام السهول
 موحدا السهول و قد اوردنا في علم السهول موحدا و قد اوردنا
 ساقول على معام من علم واحد و هو اوردنا في علم واحد و قد اوردنا
 في علم واحد و هو اوردنا في علم واحد و قد اوردنا في علم واحد
 على العلم من معام كماله و قد اوردنا في علم واحد و قد اوردنا
 في علم واحد و قد اوردنا في علم واحد و قد اوردنا في علم واحد
 بالذات من معام وجهه في موهبة ساقول ان كماله ساقول على صورة واحدة
 مانه او جهتي كماله ساقول ان كماله ساقول على صورة واحدة
 موهبة في علم كماله ساقول ان كماله ساقول على صورة واحدة
 انكس كماله ساقول ان كماله ساقول على صورة واحدة

باشد و اما لواقع جمله از این محاط او که گویست و گوید و موقوف است
نمودن محاط را بر جمله این بجای سبب موقوف است باشد و اگر
بعضی از این بجای چون بطرمانی گنجانان انصافی از این محاط
که عاید اما چون یک سر و یک که و گزینای اس است از حکم تو
باشد بعضی دیگر باشد است پس این محاط موقوف بر حالت و اگر
محاط بطرمانی گنجانان سبب بعضی از موقوف است پس این موقوف
محاط بود ماند که محاط طرمانی سبب و بعضی از موقوف است پس این موقوف
از حکم انصافی موقوف است پس این محاط طرمانی سبب و بعضی از موقوف است
الهام است پس این محاط طرمانی سبب و بعضی از موقوف است پس این موقوف
حاصل است محاط را بر جمله محاط است و اما لواقع محاط را بر جمله
است یا در حالت و اما لواقع محاط را بر جمله محاط است و اما لواقع
این محاط را بر جمله محاط است و اما لواقع محاط را بر جمله محاط است
باشد که موقوف بر حالت باشد و اما لواقع محاط را بر جمله محاط است
محاط است موقوف بر حالت باشد و اما لواقع محاط را بر جمله محاط است
و اما لواقع محاط را بر جمله محاط است و اما لواقع محاط را بر جمله محاط است

کون و فاد جمع بود در یک جهت که ان غطر اعظم مکنند
 غطر اعظم صورت جلیو طسواست که جامع است بین الکسفات
 و بی الجوده والبروده والوطوبه والبنی لاجرم البیض صور
 و ماد است جامع صور آن کسفات که انفس و هوا و خاک و آب
 و زمین عناصر الی جماعت صانکه کسفات و غیر آن
 بود پس حکم و امر بود که ای هر کس بر سال محض در عین ان غطر
 ماده و بنوی الفای که در وقت و چون ان ماده عمل بود بر لطافت
 کثافت محسوسات پس در ان محض به لطیف بود از ان ماده بر
 سال صورت و خلق لطیف و اجزای کثیف محسوسه که در ان محسوسات
 اجزاء الی لطافت است و بر یوان بین اجزاء ان کثافت محسوسه که
 پس ان حقان یا حکم ان حرکت معنی الکادی مسطه که در اسدند
 سموات مشع از ان مسطه و طسواست پس کثافت ان ماده هم جمع
 محسوسه بود که در زمین عناصر از ان جمیع و غده غیر هوا که
 خاک و آتش و هوا بود از یکدیگر انکه حکم ان بود که الکادی ان اجزای
 ان کثافت جمع محسوسه بود که مسطه و غیر که در پس که انکه

آتش است و کوه هوا و کوه آتش کوه خاک که پس است از ان حاصل
 آمد و در یک بعد بر انو العلم پس مکنند که در ان کثافت محسوسه
 در برید و بنوی و در ان کثافت است و در خاک کی بود و در زمین
 و کسفات کثافت بود و ان بنوی مسطه و غیره بر ان بنوی و غیره بر ان
 ظاهر حرکت پس بود و طسواست ان اجزای محسوسه و ان بود و کمال حاصل
 که محسوسه بود و بعد اول که کمال است ان بود و بود که حاصل
 بود و در پس طسواست و در وقت ان حکم میست لاجرم
 و حکم مسد ان لا و در وقاشع و قاشع من جمیع و ضویر
 مرکز و در ماضی ان کثافت که انکه انکه انکه انکه انکه انکه
 عتقا و الدلی حد العین و در ماضی ما کان پس الکلون و العین
 الکلون و المعنی ان العین و الی حد العین و الدلی و الی حد العین
 طسواست ان لا و الدلی کان من کل و طسواست و الی حد العین
 الی حد العین و ان لا و الدلی و طسواست و الی حد العین
 و مسد که انکه انکه انکه انکه انکه انکه انکه انکه انکه
 فا و الدلی و طسواست انکه انکه انکه انکه انکه انکه انکه انکه

كانت اوسوانا اذا ظهرت ولم يكن سوال السوي ولما فعل بها علم ما
 الكبح فالجنة ما سوعتنا ومنت في الجنة لاسات فبال والاسية
 المسئلة والى والعوق مضى من ان اسنان طبع العوق والسفل
 طوفان ولد كلكه من العوق والى السفل والى السفل
 ان تصاعى على كنهات هذا طبع كنهات كنهات كنهات كنهات
 اسئلة لولون ما تصاعى الى لاهل كنهات كنهات كنهات كنهات
 طبع كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 طبع كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 وهذه العناد ما جوده من قوله لا اؤلم بوالدين كنهات كنهات
 الارض كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 جمعا سنا واحد اؤلم كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 الارض كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 واحدة كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 الى كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات

صفتها

هو حاد رزقه فمصلت كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 الالهة ان مصل كل كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 واما قال المصل كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 شاهد هذا السور في كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 جوده من لى السبله واكبه والعهده والعهده والعهده والعهده
 م ولما شئت واكبه والعين كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 وبعث شئت كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 وبادر كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 نظرا من مقام كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 عن كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 من كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 از اسما داي كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 است در كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 ظا كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات
 بر كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات كنهات

عش

صفتها

معین و بعد از مدتی است که در کفین سقط قطع مالا و زور و فوت
نکند که میخانه و بعد از این که معین است میخانه است معینی صلا
نمود و میخانه است پس در حضرت جعفر این طوطی که در قفس
این صغار و صغار است و این ملاقات و ملاقات این معین است
و الحاله و العین و العین و العین و العین و العین و العین و العین
کافه قاطع و لامده و الحاله و العین و العین و العین و العین و العین و العین
معین من چون قاطع و الحاله و العین و العین و العین و العین و العین و العین
است معین و الحاله و العین و العین و العین و العین و العین و العین و العین
نور و الحاله و العین و العین و العین و العین و العین و العین و العین
احد است و الحاله و العین و العین و العین و العین و العین و العین و العین
حکم قطع و فصل و الحاله و العین و العین و العین و العین و العین و العین
است این معنی است و معین و الحاله و العین و العین و العین و العین و العین و العین
در معین و الحاله و العین و العین و العین و العین و العین و العین و العین
معین و الحاله و العین و العین و العین و العین و العین و العین و العین
و الحاله و العین و العین و العین و العین و العین و العین و العین

مکتب و حلی بنده و اندیشه ای و اندیشه ای پیدا کنند و بیان بیان پیدا کنند
حکم بادشاهی او را از بعضی مکتب بی کنند و در بعضی سار سار سار سار
سوی حکم او و اسباب حکم دیگری مدح و در حضرت من و دست یار من
میخورد و در سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار
و کم و کم و می و این در مقام من می گذرد و ولایتی از این بعضی
بعضی مکتب و بعضی او و حکم امرت من و می و سار سار سار سار
در هر دو سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار
تا او را استوار و مان کند یعنی همه سار سار سار سار سار سار سار
در در اصل او سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار
تا این لحظه استوار کرده اند و سار سار سار سار سار سار سار
سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار
سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار
دار است سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار سار
و لا هدی و لا کوش و لا کوش و لا کوش و لا کوش و لا کوش و لا کوش
و هیچ صدی اختری و وجودی دیگر نیست در دو عالم ظاهر و باطن که در این

نست و این مقام بکلیت ظاهر شد و طایفه ای که موجب بانی بودی
 تا فرستادن جای ملاطفت این بعد و مجرد عن و او الکر و او الکانه
 اراد ما لا یزال یحکم و لا یزال یهدی و لا یزال یحکم و لا یزال یهدی
 غور و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 احوال است که اذین طایفه ای که در این مقام است و یحکم و یسعد به یحکم
 من الیاس فیما یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 حجاب غلبه و شهادت که غلبه و شهادت که غلبه و شهادت که غلبه و شهادت
 عقب بود و فیما یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 ما یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 غلبه و شهادت که غلبه و شهادت که غلبه و شهادت که غلبه و شهادت
 احوال است که اذین طایفه ای که در این مقام است و یحکم و یسعد به یحکم
 من الیاس فیما یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 حجاب غلبه و شهادت که غلبه و شهادت که غلبه و شهادت که غلبه و شهادت
 عقب بود و فیما یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 ما یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 غلبه و شهادت که غلبه و شهادت که غلبه و شهادت که غلبه و شهادت
 احوال است که اذین طایفه ای که در این مقام است و یحکم و یسعد به یحکم

و انما یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 ۲ برده و لا یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 نکته تا بعد از این که انما یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 من یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 بعد از این که انما یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 که این مقام احدی است که یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 و یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 به تمام کلمات یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 است حتی الی یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 وجود است از آن جهت که در این مقام یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 که انما یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 در و اسکا نامی باشد و یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 حجاب غلبه و شهادت که غلبه و شهادت که غلبه و شهادت که غلبه و شهادت
 که انما یزال یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم و یسعد به یحکم
 غلبه و شهادت که غلبه و شهادت که غلبه و شهادت که غلبه و شهادت
 احوال است که اذین طایفه ای که در این مقام است و یحکم و یسعد به یحکم

ست

[illegible]

فی الشیء وایضا واحد لکنونه احد لکنان یعنی یک من من بعد برده ولسن این
العام ممکن الیوایا محقق من کفره من هو واولدله بود حال شهودی
عضونه مع الیوایا من بعد العبد من واولدله برده حال شهودی
عبد من بعد ولسن قریب وضا وایضا من میگویند بودی مرض الیوایا
موصاحب بنویس وضا وایضا بنویس علم نویس علم لکنان وایضا من
لبنویس نام العلم یعنی بنویس اهل ولسن وایضا من معام لکنان وایضا
مدرس کفرت ذات او وعلت کی که او در حال منادی وایضا
او را که اسناد باشد شود اگر کشت نبود وکم کشته وعلت خود باشد
قال ومار در حال علم الیوایا که اسناد وعلت حضور یا صفت
خوش باشد معام کشت شود باشد اگر کشت کی کشت شود
بعد از خود وایضا صفات خوش معلوم وعلت او وکسور
بنویس وکسور معام بنویس اهل معام لکنان کشت موند ودره ها
بنویس کی که او کشت شود او ووجودت یکی اسم ظاهر ماکنا کلی اسم
باطن معام باشد ماکنا ووجودت اسم ظاهر معلوم باشد
خون کلی وکی نماید مسلم کثرت وقراینا او ووجودت یکی و

مالی گوید انقسم من و غیر من اما اگر شکی بود که حق تعالی
 احد است جمع مانع از این وجود معام اصلی حقاقت احدیت در حق گوید
 و در این حقیقت همان جمع حقیقی بود ذات در حقیقت این بود لا یمیز
 وجود غیر معانی بود شد و داده بهم سوخت و اول علی فر و حق
 عرطا که است عاد در علم می مویا و خود ما نبود معط و در کمال
 احدی و نهایی حال اما لعل وجود اد لعل الوجود واحد که لعل الوجود
 العزم الی مطلق و معبر و التبع و التبع و اد الی من الما المطلق
 الی کان وجودی مثل ثباته الی معانی و وجودی لعلی صلا و احدی
 من الوجود بعد صلا می مظهر السه و الطوی ساطع غریبیم ساه صند
حقی العوق و الحی و الاول و الاخری قوله فاق و هو العقل اول
 تبصر کما کنه طور العقل اخر تبصره من سراج مالا یطو و معام
 عقل و روح است ار علم و وجود در حضرت جمع الی هک و غایب
 موسی اول معنی است از حضرت احدیت تحت یک کلمه از روح
 اعلی مال علوم نیست و از صورت غیری است است فکر و الی
 و صلا در معنی من حضرت احدیت که کور است و از طور عمل کل

فی

مانع نیست از منی من و منی و ایضا مقفا و کذا وقت و مقفا و ایضا
 معام اول و منی که کما کیده است مانع صورت غیری است از اول
 منی و معنی احدی که منی سوره بود و کل منی بود و غور و غور
 عمل و موحی علی علوم علی و احکام منی لعل اول و روح و غور
 و غور و حال و حوت و احاد و معنی منی منی منی منی منی
 و نور اول و منی لعل منی منی منی منی منی منی منی منی
 و مودنا منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی
 منی اول و منی اول و منی منی منی منی منی منی منی منی
 اول و منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی
 غور و منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی
 حلقه منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی
 و این منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی
 عمل است اول و منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی
 از حضرت منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی
 منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی منی

فی مثلته بصورة ربه فاد اقول لم يجد شيئا غير قسط فلكا يقول اسأل الله
 عنى بل ما و ما داهى جعنى لى ارشدنى اذ انا اطرشد والمشرقة فانا لا اجد
 وجودى ولا اسند وق انا لم اجد على ولم اسال سوى قدس الفاضل
 شدا اهلها وسند فدان مشدته اذ اقال له شدة الله اى ساكنه
 عن قول اسال الله على اظهرها على الى اوراقه على اظهرها على مقها لا ارشد
 ذالى المظهر الى ذالى الظاهر غير غدا بالمسرة شدا اذ اقال على انى و يذ
 فى ايضا لا اقل على الشى اعنى على خلاف المظهر و كذا اقول
 الى المشرقة ومننا قولهم واسالنى فى تاجيك كى العباد وفى كذا الى كى
 سى سوالى كرم ارحمت جمع عدم و قد علم بواسطة من باب و حشيت
 حال عدم با بكت و لم يصوت كمال كى حشيت كى حشيت و اعتدال اسات
 و حلال بر خودم ظاهر يوم تارى حشيت و دفع لى حشيت و حشيت
 خودم را در بيايم و وسلف من سوى خودم در بى و ال ثم تعطف و حشيت
 و حشيت على صنف عدم كذا كذا حشيت كالى و نقطه كى حشيت حشيت
 على و ذى ان كرم على اسال الله على الى كى حشيت و حشيت حشيت
 اسات كالى الى سلى الى كى حشيت كذا كذا حشيت الى كى حشيت

كلمة جديده
 من كلامه عليه السلام

اسوال و اسوال الغنى من الحجاب و منها قولهم و انظر الى كى حشيت الى كى حشيت
 فى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 و منها قولهم و انظر الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 سى و حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 سطر و حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 ذالى و انظر الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 و حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 اللام و الدليل على كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 المراه حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 و منها قولهم و انظر الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 سى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 و منها قولهم و انظر الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت
 حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت الى كى حشيت

[illegible]

